

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 92

Het Speelhol

10 cents.
België 25 Centimes

„Halt! Niemand van z'n plaats!” Met dezen kreet stormden de detectives het tooneel op.

Fotografeeren verhoogt het Reizenot!

Istra-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Istra* handboekje No. 3 bij

■ ■ **E. FISCHER Jr.** ■ ■
88, GELDERSCHEKADE :: AMSTERDAM

Vacant.

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”
Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.
Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24 —

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het verzoek om verlof.

Toen secretaris Marholm des morgens op het bureau Scotland Yard kwam, was natuurlijk, zooals gewoonlijk, van den inspecteur van politie niets te zien.

„Des te beter!“ dacht de „vloot“, liet zich door den dienstdoenden agent van politie zijn koffie brengen, stak zijn pijpje aan en ontvouwde de „Times“, waarvan de lectuur hem iederen morgen het genot van zijn ontbijt nog verhoogde.

Marholm kon misschien vijf minuten gelezen hebben, toen hij plotseling begon te lachen.

Hij schoof zijn stoel wat dichterbij het venster, opdat het licht beter op zijn courant zou vallen en las het navolgend artikel:

„De couranten hebben in den laatsten tijd dikwijls gelegenheid gehad, om over de vele speelholten te schrijven, die zich hier ter stede bevinden.

Het is hoog tijd geworden, dat de politie zich met dergelijke inrichtingen bemoeit, die meestal bezocht worden door lieden, die het licht schuwen. Het is haar plicht om niets kwaads vermoedende provincialen en minderjarige jongelingen, die zich aan het geld hunner ouders of van hun chefs ver-

grepen hebben, er voor te behoeden, dat zij tot den laatsten penny uitgeschud worden.

Eerst voor eenige dagen is in een dezer holten, die in een voorname buurt aan het Strand gevestigd is, een grondeigenaar uit Zuid-Wales, die voor zaken eenige dagen in de hoofdstad verkeerde, al zijn geld kwijt geraakt.

Wij twijfelen er geenszins aan, of deze mededeeling is voldoende om den inspecteur van politie aanleiding te geven, om met alle kracht op te treden tegen zulke, voor het algemeen welzijn gevaarlijke, instellingen en er zooveel mogelijk voor te zorgen, dat zulke spelers zoo spoedig mogelijk achter de tralies van Scotland Yard gebracht worden.”

De „vloot“ las dit artikel eenige keeren met veel genoegen. Daarna dronk hij zijn koffie, rookte zijn pijp leeg en legde de „Times“ naast zich neer, om met zijn werkzaamheden: het schrijven van akten, met tegenzin te beginnen.

Marholm was in zijn werk — het ontwerp van een nieuwe regeling voor het verkeer met automobielen in

de straten van Londen — zóó verdiept, dat hij niet eens bemerkte, dat Baxter in het bureau kwam, zijn overjas uittrok en voor het schrijfbureau ging zitten.

Eerst het openmaken der couverts en het lezen der brieven, iets, dat altijd het begin der werkzaamheden van den inspecteur was, gaf Marholm er aanleiding toe om zijn chef „Good Morning” te wenschen.

Baxter gaf binnensmonds een onverstaanbaar antwoord en bleef met zijn bezigheden voortgaan.

De beide heeren, die gewoonlijk vijandig tegenover elkander stonden, werkten een poos zwijgend door, totdat Baxter ook den laatsten brief gelezen had en een sigaar opstak, om wat uit te rusten van zijn moeilijk werk.

Hij scheen heden in een tamelijk goede luim te zijn, want hij vloekte niet, zooals hij anders gewoonlijk iederen morgen deed.

„Des te beter,” dacht de „vloo”; „nu kan ik hem zeker heden gemakkelijker er toe overhalen, om aan mijn verlangen te voldoen.”

Terwijl de „vloo” in de gedachte daaraan verdiept was, keerde Baxter zijn stoel om, zoodat zijn gezicht naar den secretaris gewend was.

„Nu kun je mij de courant voorlezen, Marho'm,” zei hij, nam een gemakkelijke houding aan en sloeg het eene been over het andere.

„Je moet niet altijd wachten, totdat ik je iets beveel, want je weet wel, dat ik er geen zin in heb om mij steeds te ergeren aan de artikelen, die in de Londensche couranten voorkomen.

Ik vind, dat het een zeer goed idee van mij was, toen ik je voor vier weken opdroeg om mij iederen morgen slechts *dat gene* uit de couranten voor te lezen, wat inderdaad van belang is en ons in dienstzaken te pas kan komen.

Wij winnen daardoor niet alleen tijd uit, maar blijven ook behoorlijk op de hoogte van hetgeen ons belang inboezemt, bovendien kan ik mijn gelofte houden om nooit weer een van die vuile dagbladen in handen te nemen.”

Ten einde zijn chef in een goed humeur te houden, gaf de „vloo” ten antwoord:

„U hebt inderdaad gelijk, inspecteur. Het is een zeer goed idee. U ziet immers ook wel, dat, sedert wij iederen dag geregeld een goed overzicht hebben, de dienst bij ons veel beter geregeld is dan vroeger.”

Marholm scheen zich echter vergist te hebben, want hij zag tot zijn schrik, dat het gezicht van zijn chef be-

trok, en dat de weer aangegroeide puist op zijn neus vuurrood werd.

„Ik ontzeg je als mijn ondergeschikte het recht om hier kritiek uit te oefenen omtrent den dienst in het hoofdbureau van politie.

Ook in de afdeeling, waarvan ik de chef ben, liep vroeger alles als van een leien dakje. Onthoud dat!” zei Baxter kortaf.

Hij tastte uit gewoonte in zijn vestzak om zijn spiegelje daaruit te halen, waarin hij iederen dag zijn mannelijk schoon gelaat verscheiden keeren ging bekijken.

Maar de glimlach van de „vloo” herinnerde er hem nog vroegtijdig aan, dat Raffles hem eerst onlangs, met zijn schoonheidsmasker, aan den spot van geheel Londen had prijsgegeven.

Woedend over dien gemeenen streek, stak hij den spiegel spoedig weer in zijn zak en riep:

„Blijf daar toch niet zoo onnoozel zitten en kijk mij niet zoo onafgebroken aan, maar lees mij de courant voor. Ik heb hier wel iets anders te doen dan den tijd te verbeuzelen!”

Marholm nam de „Times” ter hand en begon te lezen.

Hij las alles voor wat in de courant stond, zelfs ook de advertenties — maar het artikel, waarin sprake was van de speelholen, sloeg hij over.

Hij begreep wel, dat daar weer de een of andere grap achter stak.

Baxter had reeds de tweede sigaar opgestoken en toen de „vloo” eindelijk zweeg en de courant neerlegde vroeg hij:

„Is dat alles?”

Toen Marholm een toestemmend antwoord gaf, zei hij:

„Ik begrijp inderdaad niet, dat de Engelschen zoo trotsch zijn op de pers en dat zij meenen dat de Londensche couranten even hoog staan als die in New-York.

Ik heb geen enkelen keer, terwijl jij mij hebt voorgelezen, iets behoeven te noteeren.

Je ziet dus wel, dat ik gelijk had, toen ik beweerde, dat de pers, als medewerkster van de politie, geen waarde bezit.”

„De oorzaak daarvan, inspecteur,” gaf de „vloo” ten antwoord, „is, dat wij hier in Scotland Yard, sedert gij hier chef zijt, veel eerder berichten ontvangen over misdaden, dan de redacteuren en journalisten van de groote bladen.

Daaraan ligt het ook, dat wij in het algemeen wei-

nig nieuws en belangrijks gewaar worden door middel van de couranten."

Dit scheen Baxter genoeg te doen, want hij antwoordde:

"Het is wel is waar gevaarlijk om aan ondergeschikte beambten, zooals jij bent, iets te beloven. Maar niettegenstaande dat moet ik bekennen, dat jij je zeer veel verbeterd hebt sedert je niet meer als detective in de nachtlokalen rondzwerft, maar je aan mijn leiding hebt onderworpen.

Als je nog een jaar onder mij gewerkt hebt, dan zul je eens zien, dat er op den duur nog een degelijk, bruikbaar mensch van je wordt."

"Jij bekrompen idioot," dacht de „vloo", „als je zelfs niet te dom was om te sterven, dan hadden wij je al lang begraven."

Hij begon toestemmend te glimlachen en antwoordde:

"Ik bemerk nu reeds dikwijls, dat ik bruikbaar word, mijnheer de inspecteur. Want er zijn nu en dan oogenblikken, waarin ik ondervind hoeveel ik aan u te danken heb."

"Waarlijk, Marholm, dat doet mij genoeg! Ik hoop, dat je dat nooit zult vergeten."

"Ik zal dat nooit vergeten, inspecteur," antwoordde de „vloo".

De tijd scheen nu voor Marholm gekomen om te zeggen, wat hem op het hart lag en daarom zei hij:

"Mijnheer de inspecteur, daar u mij heden zooveel welwillendheid betoond hebt, zou ik u gaarne iets willen verzoeken."

Marholm keek bij deze woorden den inspecteur aan, op wiens gelaat men kon bemerken, dat hij nieuwsgierig was en nog voordat zijn chef hem in de rede kon vallen, zei Marholm:

"Ik wilde u namelijk verzoeken om mij voor vandaag verlof te geven."

Baxters vriendelijk gezicht veranderde in een oogenblik.

Hij scheen nu weer de geweldige van Scotland Yard en antwoordde kortaf:

"Het is onbehoorlijk van een ondergeschikte, wanneer hij van de goedheid van zijn chef misbruik wil maken.

Je weet wel, dat je in dienst van den koning bent en tot drie uur des namiddags hier in het hoofdbureau aanwezig moet zijn.

Na dien tijd ben je privé persoon en kunt doen of laten wat ge wilt."

Maar Marholm liet zich daardoor niet afschrikken,

want hij wist reeds vooraf, dat het hem moeite zou kosten, het gevraagde verlof van Baxter te krijgen.

Hij verloor de wellevendheid niet uit het oog, toen hij antwoordde:

"Zeker, inspecteur, ik weet heel goed, welke plichten aan mijn betrekking verbonden zijn en ik zal de laatste zijn, die dit niet in het oog houdt.

U weet ook wel, dat ik nog nooit om verlof gevraagd heb, vóórdat ik daarop recht had en ik verzeker u, dat het heden voor de eerste en voor de laatste maal gebeurt."

Baxter was opgestaan en liep met de handen op den rug het vertrek op en neer.

Plotseling bleef hij voor Marholm staan en vroeg: „Waarom wil je juist heden verlof hebben?"

"Omdat mijn vrouw en kinderen hedenavond voor eenige weken naar familieleden in de provincie gaan, om daar eenigen tijd uit te rusten. Wij zijn daarom van plan, heden met een boot een klein uitstapje langs de Theems te maken, opdat wij, voordat mijn vrouw met de kinderen vertrekt, nog een paar uur bij elkander kunnen zijn."

Baxter was weer begonnen heen en weer door het vertrek te loopen.

Toen Marholm eindelijk zweeg, haalde hij de schouders op en zei spottend:

"Een boottocht op de Theems — eenige weken rust, voor vrouw en kinderen, dat is prachtig!

Je wilt je iets veroorloven, wat den eenvoudigen secretaris van politie niet, maar wel aan den Lord-mayor van Londen toekomt."

Hij bleef weer voor Marholm staan en riep met buitengewone heftigheid:

"Mijnheer! Je bent ondergeschikte beambte, met een jaarlijksch inkomen van 150 pond sterling en dus geen Indische nabob.

Je moet de tering naar de nering zetten en geen kostbare uitstapjes en wekenlange rustkuren op touw zetten! Onthoud dat!"

Dat was de „vloo" toch te erg.

Rood van woede sprong hij op en zei:

"Dat gaat u niets aan, mijnheer de inspecteur. U hebt met mijn privé-zaken niets uit te staan.

Als ik mijn vrouw en kinderen naar buiten stuur, dan wil ik dat zoo vaak en zoo lang doen, als het mij belijft en de duivel mag ieder halen, die mij in dat opzicht de wet wil voorschrijven. Dat moet u maar onthouden!

Overigens wil ik nu geen verlof meer hebben!"

Baxter werd woedend.

„Wat is dat voor een onbeschaamde taal tegenover mij!” riep hij; „ik zal je wegens insubordinatie aanklagen en er voor zorgen, dat je dadelijk wordt weggejaagd. Dan kun je, wat mij betreft, voor je heele leven naar buiten gaan en je daar als varkenshoeder verhuren.”

De „vloer” was weer gaan zitten en stak onverschillig zijn pijp op.

„Daarmede bewijst u mij een dienst,” zei hij spottend, „want ik moet u eerlijk zeggen, dat het iemand op den duur toch al te moeilijk valt, gedwongen te zijn, om er zich steeds over te moeten ergeren, wanneer men ziet, dat u steeds bezig bent om de politie, bij al de inwoners van Londen, bespottelijk te maken; vooral door Raffles bent u, en de heele politie, het mikpunt geworden van de grootste spotternijen.”

Baxter, die zich nu niet meer beheerschen kon, sprong op Marholm af en greep hem bij de keel om hem te wurgen.

Marholm beproefde te vergeefs zich los te maken; — de inspecteur bleef hem vasthouden.

Zodoende bleef er voor Marholm niets anders over, dan zich zooveel mogelijk te verweren.

Hij pakte zijn chef beet, lichtte hem een beentje en in een ommezien lagen beiden op den grond en begonnen te vechten, waarbij de inspecteur het onderspit moest delven.

Want ofschoon hij meer dan een hoofd groter was dan de secretaris, was hij toch niet in staat zijn kleinen tegenstander te overmeesteren.

Plotseling echter sprongen beiden overeind, liepen naar de deur, trokken die open en riepen, terwijl de een met zijn vinger naar den ander wees, tot de agenten:

„Bestel een wagen van het krankzinnigengesticht en breng den man daar heen. Hij is gek geworden!”

De agenten bleven echter bedaard staan, want zij wisten niet, wat zij er van denken moesten.

Zij keken naar hun beide chefs, wier haren verwilderd, wier kleeren bevuild, wier boorden en dassen verscheurd waren en daarna keken zij plotseling naar de puist, die den neus van Baxter versierde.

Deze puist was in het vuur van het gevecht bont en blauw geworden.

De inspecteur zag er zóó komisch uit, dat de manschappen plotseling allen begonnen te lachen en onophoudelijk naar den neus van hun chef keken.

Dat was Baxter te veel.

Zonder aan discipline te denken, gaf hij, om hem te kunnen passeeren, zijn secretaris een stomp, zoodat Marholm tusschen de lachende agenten viel.

Daarna ging Baxter naar zijn kamer terug, kreeg zijn hoed en jas en stormde als een wild geworden stier, langs de agenten, uit het bureau.

Gedurende een oogenblik was alles stil. De agenten keken elkander verbluft aan. Zoo iets hadden zij niet verwacht.

Zij konden wel vermoeden, dat er den volgenden dag een geducht onweder in het bureau zou uitbreken en dat zij door hun chef gestraft zouden worden.

Daardoor was hun vroolijkheid plotseling geheel verdwenen.

Alleen Marholm was nu weer kalm.

Hij veegde het vuil van zijn kleeren, schikte zijn boord en das weer terecht en zei lachend:

„Nu ga ik den boottocht op de Theems tóch maken.”

Daarna trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en ging vergenoegd uit het bureau.

Maar de agenten kregen den dag vrij. De een na den ander verlieten zij het hoofdbureau, om zich door een glas ale te versterken voor den volgenden moeilijken dag en voor het ongenoegen van Baxter.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de Westminster Club.

De avondmist hing reeds over de Theems, toen op de eerste étage van een voorname, in een groot park staande villa, aan het Strand, het licht van elektrische gloeilampen brandde.

Hier was de Westminster-Club gevestigd. De villa behoorde aan den president van de club, zekeren Lord Darrington, die zeer rijk was.

Hij bezat in Schotland groote landerijen, waarop hij den Prins van Wales dikwijls als gast noodigde.

De club bestond slechts uit twaalf leden, waar soms de voornaamste personen kwamen uit het gansche Britsche Koninkrijk.

Ook Raffles was lid van de club dezer uitverkorenen; hij was daarin voor twee jaar opgenomen onder den naam van den Schotschen „Lord Douglas Eastborn“.

Het was gewoonte, dat de Westminster-Club eens in de maand, op een bepaalden dag, gasten ontving, die natuurlijk ook van de voornaamste familiën uit het land afkomstig waren.

De overige avonden van de Club waren alleen voor de leden bestemd en nooit kwam er dan een vreemdeling in de kostbare vertrekken van de prachtige villa aan het Strand.

Heden was het weder ontvangdag.

In de vestibule, waar een prachtige, in gouden lijst gevatte spiegel hing, bevond zich een tweede vleugel deur, die naar de Clubzaal leidde.

In de conversatiezaal stond een groote zwarte eikenhouten tafel, waaromheen twaalf leuningstoelen stonden. Aan de muren, die kostbaar behangen waren, hingen de portretten van afgestorven leden der Club, die nu reeds tweehonderd jaar bestond.

Deze conversatiezaal deed eigenlijk slechts dienst bij bijzondere gebeurtenissen, als de leden somtijds eens wegens belangrijke zaken bijeen moesten komen.

Dan plaatsten de twaalf heeren zich rondom de

groote, eikenhouten tafel en leidde de president de vergaderingen.

Dan werden er dikwijls woorden geuit, die getuigden van zulk een welsprekendheid, als men nauwelijks in het parlement te hooren kreeg en de gelegenheid tot zulke ernstige debatten had meerdere malen plaats, dan men oppervlakkig zou denken.

Het was namelijk een gewoonte in de „Westminster Club“ dat de Koning van Engeland eere-voorzitter was en dikwijls, als de Koning bij zijn ministers de gewenschte raadgevingen niet kon vinden — dan herinnerde Zijne Majesteit zich, dat hij lid van die „Westminster-Club“ was en dat daar een twaalfstal mannen aanwezig waren, die rijk aan ondervinding waren en die hem gaarne met hun raad wilden dienen.

Aan dit clubvertrek grensde de bibliotheek, waarin men gewoon was bijeen te komen.

Deze bibliotheek was zeer comfortabel ingericht. Op een kleine tafel lagen altijd de nieuwste tijdschriften en sportbladen.

Tegenover de deur stond een boekenkast van echt cederhout, waarin meer dan tweeduizend kostbare boeken, eigendomen van de Club, stonden gerangschikt.

Een groot schrijfbureau, prachtige fauteuils en Fransche tabouretten stonden in het vertrek verspreid.

In de aangrenzende speelzaal vond men koffieserviezen, flesschen, glazen, kristallen karaffen en zilveren wijnkoelers.

In het midden van het vertrek stond de groote, met groen laken overtrokken speeltafel en daaromheen de eveneens met groen laken overtrokken stoelen.

Des avonds werd de zaal door verscheiden kronen verlicht, die boven de speeltafel hingen en een mat licht verspreidden.

Op dezen ontvangavond, die, zooals gezegd, slechts eens in de maand plaats vond, zag men in de Club een

aantal bezoekers, heeren en dames, die allen in elegante toiletten verschenen waren: — de heeren in rok of smoking, de dames in gedecolleteerde toiletten.

De vleugeldeuren, die van het eene vertrek naar het andere leidden, waren opengeschoven, zoodat de vertrekken in één liepen en een prachtigen aanblik boden vol ongemeene schittering.

Het was reeds laat in den avond.

Het glinsterde en fonkelde in de zalen van brillanten en robijnen, saphieren en smaragden, die sprankelden in het schijnsel der electriche lichten.

De blanke schouders der gedecolleteerde dames geleken wel gepolijst marmer.

Daartusschen bewogen zich de elegante slanke gestalten der heeren, die van hun verlake laarzen tot aan de ridderorden in hun knoopsgaten, naar den allerlaatsten smaak gekleed waren.

En over dit geheel lag een waas van voornaamheid, rijkdom en schoonheid.

Allen die gekomen waren om een der meest genotvolle avonden van de Westminsterclub in de villa van lord Darrington bij te wonen, behoorden tot die benijdenswaardige menschen, die als het ware onder een gelukkig gesternte geboren waren.

Lord Algernon Douglas-Eastborn, alias lord Lister, bijgenaamd John C. Raffles, de Grootte Onbekende, stond met zijn vriend Charly Brand, dien hij hedenavond geïntroduceerd had onder den naam van den Franschen markies Alphonse de Trussard, en met een Engelschen baronet in druk gesprek in een der nissen van de bibliotheek.

Toen hij zich omkeerde schrikte hij geweldig. De baronet scheen dit niet te hebben opgemerkt, want hij ging door met spreken en verhaalde van de Derbywedrennen, waarbij een zijner paarden slechts een halslengte bij dat van den winnaar was achtergebleven.

Maar Charly Brand begreep dadelijk, dat zijn meester en vriend iets onaangenaams had gezien, of dat er een onheil in aantocht was.

Hij keek lord Lister scherp aan. Deze wendde het hoofd af en streek met zijn hand over zijn linkermouw.

Dit was iets, wat zeker door niemand opgemerkt werd. Maar voor markies de Trussard was het een afgesproken teken.

De onrust van Raffles werd veroorzaakt door de aanwezigheid van een heer, op wiens linkermouw zich een bijzonder teken bevond.

Charly Brand luisterde oogenschijnlijk naar het ver-

haal over de Derby-wedrennen van den jongen baronet, maar keek intusschen naar den kant, dien Raffles hem door het geven van zijn kenteeken had aangewezen.

En toen herkende hij dadelijk den persoon, wiens verschijning den Grooten Onbekende ongerust had gemaakt; — het was een heer van omstreeks vijftig jaar, wiens linkerborst met allerlei vreemde ordeteekenen versierd was.

„Hè — daar is don Manuel di Terradera, de stadscommandant van Buenos Ayres,” zei de jonge baronet, die nu zijn verhaal over de Derby-wedrennen afbrak.

Charly Brand hoorde den naam van den Spanjaard heden voor het eerst en kon niet begrijpen, waarom lord Lister de ontmoeting met dezen hooggeplaatsten officier zoo onaangenaam vond.

Want hij wist niet, dat zijn vriend en meester, John C. Raffles op zijn reis door Zuid-Amerika, in Buenos Ayres een zijner geniaalste trucs had uitgehaald, waardoor niet alleen de Braziliaansche marine bespottelijk werd gemaakt, maar waardoor tevens Don Terradera gevaar liep, zijn positie en zijn eer te verliezen.

Met eenige stappen was de magere Spanjaard bij de drie heeren gekomen en groette den jongen baronet, dien hij gedurende de twee maanden dat hij zich in Londen had opgehouden, dikwijls in gezelschappen en in de renbaan ontmoet had, met een vriendelijken handdruk.

Daarop wendde hij zich met een innemend lachje tot de beide andere heeren.

Doch dit lachje verdween onmiddellijk, toen hij Raffles zag.

Het waren eenige oogenblikken van zenuwachtige spanning, gedurende welke de een den ander aanzag.

Het was, alsof zij hun krachten maten. Maar terwijl in de zwarte, kleine oogen van den Spanjaard kalmte lag, had lord Lister zijn oogen dreigend opgeslagen.

Het scheen, dat in de oogen van Raffles een hypnotische kracht lag, waaraan slechts weinig menschen op den duur weerstand konden bieden.

Want na eenige oogenblikken sloeg Terradera zijn oogen neer en terwijl hij zich tot den baronet wendde, zei hij:

„Wilt u zoo vriendelijk zijn, waarde baron, mij aan de beide heeren voor te stellen?”

„Met genoegen,” antwoordde de jonge Engelschman. „Ik stel u voor, heeren, Don Manuel di Terradera, stadscommandant van Buenos-Ayres — de markies

Alphonse de Trussard — lord Algernon Douglas Eastborn."

Beide laatstgenoemde heeren maakten een buiging, terwijl om de lippen van den Spanjaard een boosaardig lachje speelde.

Hij scheen een oogenblik te twifelen en te overleggen.

Daarna zei hij langzaam, den klemtoon op ieder woord leggend:

„Ik geloof, dat ik tegenover vicomte Henri Rubeau sta!"

De Groote Onbekende wendde zich weer tot den jongen Engelschman en zei:

„Waarde baronet, deze heer vergist zich.

Ik verzoek u, zoo vriendelijk te zijn, om mijn naam en titel nog eens langzaam te herhalen."

Het spottend lachje, dat daarbij om zijn mond zweefde, scheen den Spanjaard vreeselijk te hinderen.

Hij werd doodsbleek.

„Mijnheer de vicomte, ik vergis mij volstrekt niet. Want onze ontmoeting, die voor twee jaar in de haven en in de militaire gevangenis van Buenos-Ayres plaats had, was veel te eigenaardig en te interessant voor mij, om eenigen twijfel omtrent de identiteit van uw persoon te kunnen koesteren."

De jonge baronet, die door deze pijnlijke woorden getroffen was, werd ongerust en keek vragend naar Charly Brand.

Deze haalde de schouders op, hij begreep er niets van.

Het gezicht van lord Lister betrok. Onophoudelijk hield hij zijn blikken op den Spanjaard gevestigd.

„Mag ik u verzoeken, Don Terradera, mij een nadere verklaring te geven?"

„Zou dat inderdaad nog noodig zijn, vicomte de Rubeau? Zijt ge dan vergeten, dat ge door een groote zwendel, waardoor ge de militaire autoriteiten van Buenos-Ayres en van de voor de stad geankerde Braziliaansche oorlogsvloot, in de ergste mate hebt benadeeld, twee maanden lang in voorarrest in de gevangenis hebt gezeten en daarna op een raadselachtige manier zijt verdwenen om de stof van Zuid-Amerika van uw voeten te schudden?"

John C. Raffles bleef ook na het uitspreken dezer woorden nog altijd zeer kalm.

„Ik maak u er nog eens attent op, Don Terradera, dat ik lord Algernon Douglas Eastborn, uit Schotland ben! — De naam Vicomte de Rubeau hoor ik nu voor het eerst."

De Spanjaard begon nu luidkeels te lachen.

„Ik wil gaarne gelooven, dat er u weinig aan gelegen ligt, dezen naam, dien ge destijds valschelijk hebt aangenomen, nu weer te hooren uitspreken.

Maar u moet mij toestaan, dat ik u de verzekering geef, u noch voor een Franschen vicomte, noch voor een Schotschen lord Douglas Eastborn te houden.

Lieden van uw allooi wisselen hun namen even gemakkelijk, als andere menschen een paar handschoenen."

„Don Terradera! wat zegt u daar?" riep de jonge baronet uit.

„Het is ongehoord!" voegde markies De Trussard er aan toe.

„Ik geloof dat het tijd wordt, aan dit onderhoud en aan het gezelschap van dezen heer een eind te maken," zei John C. Raffles en riep een der bedienden.

„Vraag lord Darrington, of ik hem een oogenblik spreken kan," zei hij tot den bediende.

Deze boog en antwoordde:

„Zeer goed, uwe lordschap!"

Binnen eenige oogenblikken kwam de oude lord Darrington bij de heeren en vroeg waarom men hem wenschte te spreken.

De jonge baronet, die zeer boos was over het gedrag van den Spanjaard, vertelde de zaak met weinig woorden.

Lord Lister voegde daar nog bij:

„De beschuldigingen van Don Terradera zijn zóó bespottelijk, dat het de moeite niet waard is, daar nog een woord over te spreken.

Maar toch geloof ik, dat het niet in het voordeel van de Westminster-Club zou zijn, als het bekend werd, dat haar leden aan het gevaar bloot staan, door geïntroduceerde gasten verdacht gemaakt en beleedigd te worden."

Charly Brand zei:

„Lord Darrington, ik moet bekennen, dat ik, met het oog op den goeden naam dien uw Club heeft, nooit gedacht had, dat er zulk een scène kon voorvallen."

De oude lord Darrington streek over zijn witten baard. Hij was zéér ernstig geworden en na eenig denken zei hij tot den Spanjaard:

„Ik maak u er opmerkzaam op, Don Terradera, dat u hier onze gast bent en dat ik, als president der Club, u dringend moet verzoeken, de goede gewoonten, die hier heerschen, te respecteren.

Lord Douglas Eastborn is een der voornaamste leden van de Westminster Club en daarom is het zon-

der twijfel, dat u zich in zijn persoon deerlijk hebt vergist.

Als u er in het vervolg waarde aan hecht, hier als gast toegelaten te worden, dan moet ik u uitdrukkelijk verzoeken om de reputatie van onze twaalf clubleden in ieder opzicht te respecteeren.

Ik geloof dat u mij wel verstaan zult hebben."

Hij maakte een lichte buiging en mengde zich weer onder de gasten, die van deze scène niets bemerkten hadden.

John C. Raffles nam zijn vriend Charly Brand onder den arm en zei:

„Kom, markies —"

En tot den baronet zei hij:

„Waarde heer, ik hoop u later nog te zien."

Raffles en Charly gingen door de bibliotheek naar de groote speelzaal, waar reeds aanzienlijke bedragen op de groene tafel gedeponneerd waren.

De Spanjaard keek hen met verbeten woede na.

Maar toen hij zich omkeerde om den Engelschen baronet opheldering te geven en zijn gedrag te rechtvaardigen, zag hij, dat ook deze hem verlaten had.

Zoo stond hij dan nu alleen tusschen al deze menschen, die zorgeloos schertsten en lachten.

Hij kreeg plotseling het gevoel, dat hij niet meer in dezen kring thuis behoorde en dat hij als het ware uit het gezelschap dezer voorname heeren verdreven was als iemand, die lichtvaardig de eer van anderen bezoedelde en in opspraak bracht.

Maar toch wist hij, dat alles wat hij aan zijn vijand verweten had, niet door hem verzonnen was; hij had er zijn vermogen, rang en naam wel op willen verwedden, dat hij zich in den persoon niet vergist had en stond nu toch als een uitgestooten en lastige vreemdeling hier in deze bibliotheek, zonder in staat te zijn, daar iets tegen te kunnen doen.

„Duivels!" riep hij, toen hij naar de vestibule ging.

Daar deed hij zijn jas aan, nam zijn hoed en stok en verliet, zonder op de onderdanige buiging van den portier te letten, de villa. —

Maar de Schotsche grondbezitter lord Douglas Eastborn stond met markies De Trussard bij het venster van de speelzaal en keek naar de straat. Toen hij bemerkte, dat Don Manuel di Terradera in een rijtuig stapte en wegreed, stak hij een sigaret op.

Charly Brand keek het vertrekkende rijtuig na, tot dat het om den hoek was verdwenen.

Daarop wendde hij zich tot zijn vriend en vroeg:

„Wil je mij nu niet zeggen, Edward, wat er met

dezen Spanjaard en in de militaire gevangenis te Buenos Ayres is voorgevallen?"

Maar deze schudde lachend het hoofd.

„Je moet niet al te nieuwsgierig zijn, Charly. Ik denk denzelfden truc, dien ik destijds in de hoofdstad van Brazilië heb uitgehaald, thans te Londen in praktijk te brengen en je weet immers wel, dat het nooit mijn gewoonte is geweest, om vooruit over mijn plannen te spreken." — — — — —

Het avondfeest begon.

Na het souper kwam men in de bibliotheek-zaal bijeen, om daar nog een kop koffie te drinken, een sigaar te rooken en gezellig te praten.

Toevallig nam een der heeren het laatste nummer van *De Times* ter hand en las daar uit voor het artikel over de speelholen.

Eenigen der aanwezigen kenden den inhoud reeds, de meesten echter hadden het nog niet gelezen, zoodat het niet te verwonderen was, dat zich daarover een breedvoerig gesprek ontspon.

„Inspecteur Baxter schijnt sedert eenigen tijd geheel ingeslapen te zijn," beweerde de Duitsche graaf Tramin, die zich om der wille van een erfenis sedert zeven maanden te Londen ophield en daar in de eerste kringen verkeerde.

„Hij zal eerstdaags wel een geduchten uitbrander van den Lord-Mayor krijgen," beweerde de jonge Engelsche baronet, wiens paard bijna den Derbyprijs gewonnen had.

„Zeker," zei Charly Brand, „ik vind, dat het hoog tijd wordt, dat de Londensche politie eens maatregelen neemt om aan al deze speelholen een einde te maken."

„Ik ben het geheel met u eens, waarde markies," beweerde de oude lord Darrington, die juist bezig was een nieuwe sigaret op te steken.

„Als de politie niet spoedig handelend optreedt, zal het nog zoo ver komen, dat het publiek niets meer om haar geeft en dan kunnen wij het nog beleven, dat zelfs de „Westminster Club" met allerlei andere speelholen gelijk wordt gesteld."

Deze opmerking gaf aanleiding tot allerlei aardigheden.

John C. Raffles schaarde zich aan de zijde van den ouden lord Darrington en maakte de navolgende opmerking:

„Ik vrees, mijneheeren, dat u de zaak te licht opvat. Onze geachte president heeft geen ongelijk, als hij u het Engelsche clubleven voorstelt op een niet zeer aangename wijs.

De Londensche politie is zeer nalatig en ik weet slechts één middel om daarin verbetering te brengen."

Van alle kanten bestormde men den spreker nu om dit onfeilbaar middel gewaar te worden.

Maar evenals een tooneelspeler, liet hij de spanning eerst haar toppunt bereiken, voordat hij zei:

„Men moet den inspecteur van politie Baxter trachten onder het oog te brengen, dat het in dezen om zijn eer gaat."

Op de gezichten der aanwezigen kon men bemerken, dat zij den spreker nog niet begrepen hadden en daarom voegde deze er bij:

„Men moet den chef van Scotland Yard een bespottelijke rol laten spelen; want voor zoover ik dien heer uit courantenartikelen ken, geloof ik zeker, dat spot het eenige middel is om hem er toe te brengen, dat hij met tact tegen de speelholen optreedt."

De jonge baronet, die eenige oogenblikken had nagedacht, zei eindelijk:

„Ik vrees, lord Douglas Eastborn, dat ge met uw voorstel geen gunstig resultaat zult bereiken, want te oordeelen naar de zwelgpartijen, die hij zich thans in het hoofdbureau van politie veroorlooft, is de fameuse inspecteur thans weer verliefd geworden en daarom laat hij den dienst in den steek."

Het luid gelach, dat van alle kanten op deze woorden volgde, bewees, dat de liefdesavonturen van Baxter de vroolijkheid van de inwoners van Londen steeds verhoogde en tevens bleek daaruit, hoe algemeen bekend hij geworden was.

Ieder wist iets anders van hem te vertellen en daarom was het geen wonder, dat deze koffieprijzen zeer opgewekt waren en dat de hoofdman van Scotland Yard gedurende een uur het onderwerp van aller gesprekken was geweest.

John C. Raffles verwierf dan ook aller bijval toen hij zei:

„Mijne heeren, ik doe het navolgende voorstel:

Wij allen, die hier bijeen zijn, moeten gedurende veertien dagen het bij de strafwet verboden hazardspel spelen en wel in tegenwoordigheid van den inspecteur van politie James Baxter.

Wij moeten zelfs nog verder gaan en er Baxter toe trachten over te halen om mede te spelen.

Wij moeten het zóó aanleggen, dat hij niet bemerkt, dat wij inderdaad spelen, maar hij moet meenen, dat het slechts een comédie is en dat wij een voorstelling willen geven, hoe het toegaat in de beruchte speelholen."

„Dat is onmogelijk, waarde lord. — De inspecteur van politie is wel is waar een bekrompen man, maar zóó dom als u meent, is hij toch niet."

Edward Lister stoorde zich niet aan deze tegenspraak, maar antwoordde:

„Wij zijn het er dan toch over eens, dat de inspecteur zeer dom is en juist dat geeft mij den moed om mijn plan door te zetten. Ik herhaal het nog eens, dat wij veertien dagen lang, voor de oogen van Baxter, zeer hoog moeten spelen en ik ben er van overtuigd, dat de inspecteur van politie er gaarne deel aan zal nemen!"

Dit gaf aanleiding tot een algemeen gelach en de jonge baronet Lancaster riep:

„Lord Douglas Eastborn, ik zie u reeds sedert eenige jaren voor een der verstandigste mannen van onze club aan, maar nu ben ik bereid om een weddenschap met u aan te gaan, dat de grap, die u met Baxter wilt uithalen, schipbreuk leidt!"

John C. Raffles begon weer te lachen en antwoordde:

„All right, baron! Ik neem uw weddenschap aan. Om hoeveel zullen wij wedden?"

„Om 20,000 pond sterling," antwoordde de baronet. „Stemt u daarin toe?"

„Wel zeker," gaf Edward Lister ten antwoord.

Overeenkomstig de Engelsche gebruiken, haalden de beide heeren hun chèqueboeken te voorschijn ten einde ieder een chèque van 20,000 pond sterling in te vullen en tot na den afloop der weddenschap in handen te stellen van lord Darrington, voorzitter der Club.

Deze nam ze in ontvangst en stak ze zorgvuldig in zijn portefeuille.

Thans kregen al de aanwezigen de beroemde Engelsche wedkoorts. Er vormden zich twee partijen, de een voor den jongen baronet, de andere voor lord Douglas Eastborn.

Deze partijen gingen nu onder elkander aan het wedden, wie van de beide heeren winnen zou; allen waren opgewonden, het ging om hooge bedragen, chèques werden ingevuld — in één woord, het ging er toe, alsof men zich op een Effectenbeurs bevond.

En de opgewondenheid bedaarde eerst, toen de oude Lord Darrington aan John C. Raffles vroeg:

„Zoudt u ons nu ook niet willen zeggen, waarde lord, op welke wijze u de weddenschap denkt te winnen?"

Allen keken met spanning naar den gevraagde, die de schouders ophaalde en antwoordde:

„Ik moet eerlijk bekennen, uw lordschap, dat ik het daarover met mij zelf nog niet eens ben."

Ik heb weliswaar reeds een idee, maar moet u verzoeken, mij een week uitstel te verleen, opdat ik over dit denkbeeld behoorlijk kan nadenken en in staat zal zijn, het ten uitvoer te brengen."

„Als u de 20,000 pond van den baron wint, dan acht ik u even hoog te staan als de Groote Onbekende John C. Raffles," beweerde de Schotsche luitenant-generaal Mac Lewlesz, die een der grootste landeigenaren uit de provincie was, maar geregeld drie-vierde gedeelte van het jaar te Londen of Parijs doorbracht.

Edward Lister maakte een buiging voor den Schot en verklaarde:

„In dit geval, waarde heer Lewlesz, mag ik het als een eer beschouwen met dien beruchten gentleman-dief gelijk gesteld te worden."

Lord Darrington bedacht zich een oogenblik en zei toen:

„Ik heb van dezen John C. Raffles genoeg gehoord om mij er van overtuigd te houden, dat vele jongeren uit ons gezelschap er goed aan deden, een voorbeeld aan hem te nemen."

„Jawel," beweerde de hertogin van Portsmouth, een

der schoonste vrouwen van den Londenschen adel, „deze John C. Raffles moet een buitengewoon mensch zijn.

Ik schaam mij niet te bekennen, dat ik de grootste sympathie voor hem koester en ik verklaar openhartig — dat ik reeds dikwijls den wensch gekoesterd heb, dien heer eens te leeren kennen."

Zij sprak deze woorden tot den jongen lord Douglas Eastborn.

Deze keek haar met zijn fonkelende oogen aan en deze oogen dwongen de hertogin haar blik niet af te wenden van hem, die met haar gesproken had. Zij keek lord Edward Lister als gehyponotiseerd aan.

Maar deze antwoordde kalm:

„Wie weet, uwe hoogheid, of uw wensch niet nog eens vervuld zal worden."

En de schoone hertogin van Portsmouth dacht bij zich zelf.

„Wat is deze jonge lord Douglas Eastborn toch een aardig mensch! Ik heb dat nog nooit zoo goed opgemerkt als heden."

DERDE HOOFDSTUK.

Baxter in nood.

Het was acht dagen later.

De geweldige van Scotland Yard had juist alle brieven, die de post gebracht had, nagezien en hij had bij dat werk gesteund en gezweet, alsof hij aan het zaaddorschen was geweest.

Want ofschoon dit brieven nazien het eenige werk was, dat hij verrichtte, toch maakte hij er altijd een ophef van, alsof het bestaan van het Vereenigde Britsche Koninkrijk er van afhing.

Toen hij nog pas zijn betrekking als secretaris in Scotland Yard aanvaard had, was de „vloot” over de luiheid van zijn chef steeds verontwaardigd geweest.

Met den tijd echter had zijn verontwaardiging plaats gemaakt voor een groote mate van onverschilligheid.

Na den twist die de vorige week in het dienstlokaal van het hoofdbureau van politie tusschen Baxter en Marholm had plaats gehad, was Marholm steeds vroolijk gestemd.

Steelsgewijze bekeek hij voortdurend met innige blijdschap den neus van zijn chef, die ten gevolge van een paar geduchte slagen nog steeds dik en rood was.

Voor al de puist vertoonde alle kleuren van den regenboog en werd, in weerwil van de goede verpleging en de massage, geen millimeter kleiner.

Dat was ook de oorzaak, waardoor Baxter het zich tot een gewoonte gemaakt had, om ieder oogenblik zijn zakspiegeltje voor den dag te halen en zich daarin, even als een verliefde kater, te bekijken.

De goede luim die Marholm tegenwoordig had, werd echter heden nog verhoogd, doordat van den lord mayor, den hoogst geplaatsten ambtenaar van Londen, een aan Baxter gericht schrijven ontvangen was, waarvan de „vloot” den inhoud niet kende.

Hij had wel allerlei vermoedens, want hij begreep, dat de brief van den Lord Mayor betrekking had op het artikel in de „Times”, waarin geklaagd werd over het vermeederen der speelholen.

De chef van Scotland Yard had juist de brieven doorgezien en was op zijn gemak in zijn leuningstoel gaan zitten om een sigaar te rooken, toen de „vloot” opstond, naar hem toeging en den brief van den lord mayor, dien hij tot dusverre opzettelijk teruggehouden had, voor hem neerlegde.

Baxter keek naar het groote, verzegelde couvert en schoof zijn sigarenkoker ter zijde.

„Wat is dat voor een brief, Marholm?” vroeg hij.

„Zijn lordschap zal wel weer naar u verlangen, inspecteur,” antwoordde de „vloot”, ging naar zijn schrijfbureau terug en verdiepte zich oogenschijnlijk in eenige akten.

Maar ter sluiks keek hij naar den inspecteur, die intusschen den brief geopend had en dien in opgewondenheid doorlas.

Het was eenige minuten doodstil in het vertrek — de stilte voor den storm.

Baxter draaide zich plotseling om, frommelde den brief van den lord mayor in elkander en wierp Marholm dien naar het hoofd.

Hij had wel degelijk de bedoeling hem het papier tegen het hoofd te werpen, maar de „vloot” scheen dit reeds vermoed te hebben, want hij trok het hoofd tusschen de schouders, zoodat de brief over hem heen vloog en op zijn schrijfbureau terecht kwam.

„Het is zeker uw bedoeling dat ook ik den brief zal lezen; is het niet zoo, inspecteur?”

„Daarom hebt u mij hem waarschijnlijk toch toegeworpen,” sprak de „vloot”.

Bij deze woorden nam hij het papier op, ontvouwde het en las het navolgende:

„Dear Sir!

In het nummer van de „Times” van den vijftenden van deze maand stond een artikel, waarin werd medegedeeld, dat het aantal speelholen van dag tot dag toeneemt en dat het aantal daarvan

in den loop van eenige jaren, wegens gebrek aan behoorlijk politietoezicht, meer dan verdubbeld is.

Sedert het artikel in de „Times” verschenen is, hebt u het zeker niet noodig geacht ook maar een enkele poging aan te wenden om dit kwaad te verminderen. Waarom u dit niet gedaan hebt, begrijp ik niet.

Maar door alle mogelijke couranten heb ik bemerkt, dat het aantal speelholen, alleen in den loop van het laatste jaar, meer dan dubbel zoo groot geworden is.

Het kwaad heeft reeds zulk een omvang gekregen, dat het dreigt een onzer voorname clubs in den stroom mede te slepen.

Ik verzoek u daarom ernstig en dringend om dadelijk alle mogelijke pogingen aan te wenden, om de hoofdstad van het Vereenigd Koninkrijk voor de intriges van valsche spelers te beschermen.

Indien ge deze, mijn uitdrukkelijke bevelen niet onmiddellijk opvolgt, dan zal ik genoodzaakt zijn om over deze zaak een audientie bij Zijne Majesteit den Koning aan te vragen, ten einde hem de noodige voorstellen te doen.

De lord-mayor van Londen.”

Marholm had den brief juist gelezen, toen Baxter hem toeschreeuwde:

„Wat is dat voor een artikel in de „Times”?”

De „vloot” vouwde den brief van den Lord Mayor weer zorgvuldig samen, haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat kan ik u niet zeggen, inspecteur.”

Baxter sloeg met geweld op zijn schrijftafel en riep:

„Je moet dat weten, jij idioot. Meen je, dat ik mij iederen morgen de couranten door je laat voorlezen, met het doel dat je het belangrijkste vergeet en mij allerlei nevenzaken voorleest, die voor den dienst van de politie in de hoofdstad van het rijk niet de minste waarde hebben?!”

Marholm bleef kalm; hij stak eerst zeer gemoedelijk zijn pijp op en zei toen, alsof er plotseling een nieuw idee bij hem was opgekomen:

„Weet u wat, inspecteur, dat artikel over de Londensche speelholen heeft misschien maar in een enkel blad gestaan, dat aan de drukkerij van de „Times” apart gedrukt is voor den Lord Mayor.

Ziet u, zoo doet men ook in Pruisen. Voor den keizer van Duitschland worden namelijk ook couranten gedrukt, waarvan de inhoud vooraf opgemaakt wordt, opdat hij niets te lezen krijgt, wat hem de oogen zou

kunnen openen voor dingen, die hij niet weten mag.

Deze zoogenaamde bladen hebben natuurlijk niets te maken met de gewone couranten, die voor het publiek bestemd zijn.

Misschien wordt nu bij ons ook zulk een maatregel ingevoerd. Ik zou dat heel aardig vinden en als mijn vermoeden juist is, dan geef ik u den raad om zulk een extra blad ook voor u te laten drukken.

Dan komen alle huwelijksadvertenties en alles wat er in de nachtlokalen van White Chapel voorvalt, ook in te staan. Dat zal voor u vooral bijzonder interessant zijn.”

De inspecteur van politie liep als naar gewoonte het vertrek op en neer. Toen zijn secretaris echter steeds doorsprak, ging hij voor hem staan en luisterde.

Toen de „vloot” eindelijk zweeg, dacht Baxter een oogenblik na en zei daarna:

„Hoor eens, Marholm, het doet mij erg veel leed om je vrouw. Zeg haar, als zij terugkomt, dat ik medelijden met haar heb. Wat jou betreft, jij bent stapelgek. Inderdaad, Marholm, je moet mij niet zoo onnoozel aankijken — je bent inderdaad krankzinnig!

In Berlijn noemt men zoo'n ziekte *knille* en dit woord geeft volledig den toestand terug, waarin jij je op dit oogenblik bevindt.

Eigenlijk moest iederen morgen het eerst wat ik deed zijn, je een goed pak slaag te geven en je een kom koud water over het hoofd te gieten.

Maar dat kan ik niet goed doen, omdat ik je gezin niet van zijn kostwinner wil berooven en omdat men krankzinnigen van jouw soort, bij wie de ziekte reeds zoo ver gevorderd is, niet mag tergen.

Jij bent in staat, als je weer zulk een aanval krijgt, mij in koelen bloede te vermoorden en dan kan ik er toch niets meer aan doen.”

Na deze woorden begon de „vloot” vriendelijk te lachen.

„U hebt gelijk, inspecteur! Vermoorden zou ik u nog wel niet, want zoo als u zelf terecht hebt opgemerkt, het is de moeite niet waard zich om uwentwille in het ongeluk te storten.

Maar ik zou u ten minste verschrikkelijk afranselen, zooals ik acht dagen geleden bijna gedaan had, als u mij nog niet ter rechtertijd ontweken waart.”

Dit kwam Baxters eer te na. Hij werd zoo rood als een kalkoensche haan; hij sprong naar zijn ondergeschikte toe en deed, alsof hij hem weer bij de keel wilde grijpen.

„Jij bent het eerst weggegaan en niet ik!” schreeuwde hij. „Ik begrijp het niet, hoe je zoo brutaal kunt zijn. Als je nog het minste eergevoel bezit, dan moet je toegeven, dat *jij* de eerste waart, die naar de deur liept en om hulp schreeuwdet, zoodat bijna alle agenten kwamen aanloopen.”

De „vloer” liet zich niet van zijn stuk brengen.

„Nee, inspecteur, u moogt de zaak niet verdraaien — de vuistslagen hebt u gekregen en als u het niet wilt gelooven, krijg dan maar eens een zakspiegeltje en kijk naar uw neus.

De puist ziet er nog vreeselijk uit, omdat ik er toen maar op los getrommeld heb. Het is jammer, dat puisten niet praten kunnen, anders had ik daaraan een goede getuige.”

„Laat mijn puist met rust!” schreeuwde Baxter, die zich van woede niet meer beheerschen kon en zonder te weten wat hij deed, gaf hij Marholm *zulk* een muilpeer, dat het hem groen en geel voor de oogen werd.

Dat was het teeken voor een nieuw gevecht; want nog vóór dat de inspecteur van politie het zag, was de kleine secretaris opgesprongen en gaf den dikken Baxter zulk een stoot, dat deze op den grond viel.

Het geluid was in het voorvertrek doorgedrongen. De agenten, die vreesden dat er een ongeluk gebeurd was, trokken, zonder aan te kloppen, de deur open en drongen naar binnen.

Zij zagen thans voor hun oogen hetzelfde schouwspel, waaraan zij voor eenigen tijd een vrijen dag te danken hadden.

De beide vechtersbazen hadden elkander vastgegrepen en rolden over den grond. Dan eens lag Marholm, dan weer Baxter onder.

De laatste was veel te zwak om zich met goed succes tegen zijn kleinen tegenstander te kunnen verdedigen.

De kleine Marholm kreeg weldra zijn handen vrij; hij ging op zijn dikken chef zetten en sloeg hem zonder ophouden met de vuist in het gezicht; het kereltje was doodsbleek van woede, de gal liep hem over en steeds richtte hij zijn slagen op Baxters reukorgaan.

Deze schreeuwde als een krankzinnige, riep te vergeefs de schaterlachende agenten ter hulp en overlaadde zijn tegenpartij met een vloed van scheldwoorden, zooals de vischvrouwen van White Chapel en Battersy gewoon zijn uit te schreeuwen als ze ruzie hebben.

Eindelijk had de „vloer” zijn woede gekoeld; hij stond op en ging eenige passen achteruit. Dit was voor

de agenten het teeken, dat het interessante duel was afgelopen.

Zij gingen naar buiten om daar hun voldoening te kennen te geven over de vuistslagen, die hun eigenwijze chef zooeven van den secretaris ontvangen had. —

Marholm stond met de armen gekruist en keek zwijgend toe, hoe de inspecteur met moeite weer op de been kwam en kermend op zijn stoel ging zitten.

„Zoo, inspecteur, dat is weer achter den rug en ik geloof, dat wij na deze kleine verfrissing weer aan ons werk kunnen gaan.

Maar ik wil u er toch even voor waarschuwen, om mij in het vervolg niet meer aan te vallen; want als u dat nog eens weer deedt, dan zou ik mij genoodzaakt zien, om bij den Lord Mayor van Londen ontslag uit mijn betrekking te vragen.

Bovendien wil ik mij van nu af aan niets onaangenaams meer van u laten doen, maar iedere handtastelijkheid, die u zich veroorlooft, voor den bevoegden rechter brengen.”

Baxter had slechts het woord Lord Mayor onthouden. Dat herinnerde hem weer aan den inhoud van den brief, waaraan hij de vuistslagen te danken had en die hem, als hij niet spoedig geholpen werd, misschien zijn betrekking kon kosten.

Dit gaf hem ineens zijn volle wilskracht terug.

Zonder den secretaris eenig antwoord te geven, ging hij naar het aangrenzende vertrek, om aan de waschtafel zijn gezwollen neus en aangezicht af te koelen.

Daarna ging hij naar zijn schrijfbureau terug, beantwoordde eerst den brief van den Lord Mayor en deelde daarna zijn bevelen uit, die onder anderen inhielden, dat den volgenden nacht een politiecorps van veertig manschappen, aan het hoofd waarvan hij zelf zou staan, een bezoek zou brengen aan al de speelholen van Londen.

Deze bezoeken werden van nu af aan iederen avond herhaald. Naar aanleiding van het hem voor oogen gehouden ontslag, toonde hij echter zulk een overdreven ijver, dat wel een aantal beruchte speelholen door de politie werden opgeheven, maar dat ook een aantal zeer voorname clubs als offers vielen van de overdreven waakzaamheid van inspecteur Baxter.

De gevolgen hiervan waren een menigte klachten, die van alle kanten bij den Lord Mayor werden ingediend en daar zich onder de klagers ook mannen bevonden, die zich dagelijks in de onmiddellijke nabijheid van den koning bewogen, — ontving de ongeluk-

kige chef van Scotland Yard op het laatst een geduchten uitbrander van den Lord Mayor.

Dat gaf den inspecteur van politie er aanleiding toe, om in het vervolg veel voorzichtiger op te treden.

En terwijl dit alles was voorgevallen wist John Raf-

fles nog niet, hoe hij zijn weddenschap zou winnen; hij hoopte, dat hem nog te rechter tijd een goed idee zou invallen, dat het hem mogelijk zou maken om den geniaalsten truc uit te voeren, dien hij zich ooit had voorgesteld.

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles huurt het Princessetheater.

Het was tegen elf uur in den avond.

In de elegante wijnrestauratie aan het Strand ging het vroolijk toe. Bijna alle tafeltjes in de groote eetzaal waren bezet.

Van het plafond af hingen kettingen met elektrische lampen — het witte damast der tafellakens en servetten glansde als zijde — van een verhoogd podium klonken de jubelende tonen van een zigeunerkapel — geruischloos schoven de kellners hun kleine vernikkelde spijswagentjes voor zich uit; — een zacht, aangenaam licht bescheen de weelderig ingerichte zaal.

Bij een klein hoektafeltje zat Charly Brand. Hij was deftig gekleed, draaide zenuwachtig zijn champagneglas om en keek telkens aandachtig op, als de deur geopend werd om een gast binnen te laten.

Maar zoodra hij weer voor zich keek, lag er een soort van teleurstelling over zijn knap gelaat.

Zijn vriend en meester, John C. Raffles, op wien hij hier reeds drie uur wachtte, verscheen nog maar altijd niet! Reeds des morgens had Raffles de villa in Regentstreet verlaten en zijn jongen vriend tegen den avond in deze voorname wijnrestauratie besteld.

Waar en wat Edward Lister dien dag te doen had, wist Charly Brand niet.

Toen Raffles des morgens van zijn secretaris en vriend afscheid genomen had, was alleen door hem gezegd, dat het heden om de weddenschap zou gaan, die hij onlangs in de „Westminster Club”, met den jongen baronet voor een bedrag van 20,000 pond sterling, had aangegaan.

„Over wat ik verder te doen heb moogt ge eens nadenken. Je hebt daar tijd genoeg voor,” had hij be-weerd.

Eindelijk — het was reeds half twaalf — kwam de verwachte persoon binnen, gaf den kellner zijn pels, hoed en stok en ging daarna tegenover Charly Brand zitten.

Maar als Charly gedacht had, dat zijn nieuwsgierigheid nu eindelijk bevredigd zou worden, dan had hij zich zeker vergist.

„Je moet mij eerst toestaan, dat ik iets eet, want ik heb den ganschen dag geen oogenblik tijd gehad om iets te kunnen nuttigen.”

Na deze woorden wendde lord Lister zich tot den kellner en droeg hem, zonder naar de spijskaart te vragen, op, voor een goed souper te zorgen.

Charly Brand sprak gedurende den tijd, dat zijn vriend soupeerde, geen woord.

Het was altijd een genot, Edward Lister aan den maaltijd te zien.

Charly Brand moest zijn ongeduld wel beteugelen, totdat de kellner alles had afgeruimd en de koffie had neergezet.

Toen ging lord Lister gemakkelijk in zijn leuningstoel zitten, stak een sigaret op en keek zijn vriend en secretaris eenige oogenblikken aan.

„Zoo, my dear boy, nu kunnen wij verder spreken.

Om je niet al te lang op de pijnbank te laten, deel ik je nu het navolgende mede:

Ik kom zoo even uit het Princessetheater, waar ik

met den directeur ben overeengekomen, dat die schouwburg iederen voormiddag van elf uur tot des namiddags twee uur, tegen een matige vergoeding te mijner beschikking staat.

Voor de pachtsom krijg ik, behalve den schouwburg, ook de coulissen en het personeel, dat ik voor mijn doel noodig heb, in gebruik."

„Voor je doel?" vroeg Charly Brand.

„Vertel mij dan eens Edward, wat je in het Princesse-theater doen wilt? Je hebt mij immers hedenmorgen verteld, dat je nu optreden wilt tegen de pogingen, die Baxter aanwendt om de speelholen te doorsnuffelen. Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik niet begriip, op welke wijze je onzen braven inspecteur van politie in relatie wilt brengen met een der voornaamste schouwburgen van Londen."

„Dat wist ik dezen morgen ook nog niet, mijn beste jongen. Eerst toen ik langs Picadilly street kwam is het idee bij mij opgekomen, dat ik in den loop van den dag ben begonnen uit te werken en daarna uit te voeren."

Charly dacht eenige oogenblikken na, maar schudde het hoofd.

„Ik geloof toch, dat ik niet tot de alleronnoozelsten behoor, Edward; maar ik moet bekennen, dat ik van je plannen nog *niets* begriip."

De Groote Onbekende had zijn hoofd omgedraaid en keek naar het blauwe spiritusvlammetje onder de koffiekkan.

„Misschien wordt de zaak je duidelijker, als ik je er aan herinner, dat Baxter om den tuin moet geleid worden.

Ons plan is namelijk om gedurende veertien dagen, in tegenwoordigheid van Baxter, om zeer hooge bedragen te spelen en we moeten een uitweg vinden, waardoor het den inspecteur van politie onmogelijk wordt om dat spel, dat hier door de wet streng verboden is, te beletten; met andere woorden, hij moet buiten staat gesteld worden om de deelnemers aan deze strafbare handeling te arresteren en aan het gerecht over te leveren."

Charly Brand begon hartelijk te lachen.

„Ik heb respect voor je verstand en scherpzinnigheid, Edward. Er is geen mensch op aarde, die ik zoo zeer bewonder als jou."

Maar op welke manier je de weddenschap met den jongen baronet wilt winnen, is mij niet duidelijk.

Bedenk eens: — Baxter is zeker een groote ezel, maar niettegenstaande dat, bezit de man toch eenig

denkvermogen en kan toch met zijn eigen oogen zien, hoe er gespeeld wordt.

En wanneer dit „hoe" een door de wet verboden hazardspel is, waaraan de deelnemers met hooge sommen aan contant geld het spel doordrijven, dan moet het hoofd van Scotland Yard in den volsten zin van het woord volslagen idioot zijn, wanneer hij zich dan nog liet misleiden, en niet door een onmiddellijke arrestatie van alle aanwezigen aan de zaak een einde maakt."

De Groote Onbekende vulde nog eens de kopjes met mokka en overhandigde met een beminnenswaardig lachje een daarvan aan zijn jongen secretaris.

„Dat is juist de kunst, my dear boy, om den braven James Baxter tot een vollediger gek te maken!

Je zult mij zeker wel gelooven, wanneer ik je de verzekering geef, dat dit niet zonder moeite gepaard gaat. Doch ik heb reeds overlegd, op welke manier ik dit zaakje zal opknappen.

Ik zal een komediestuk schrijven, waarvan alleen de derde akte bestaat. Deze derde akte stelt een speelclub voor, waar een speelscene vertoond wordt.

Wij zullen dit op het tooneel van het Princesse-theater in werkelijkheid opvoeren, zullen Baxter verzoeken, als criticus daar iederen voormiddag tegenwoordig te zijn en zullen hem zoo veertien dagen lang voorspelen, hoe het mogelijk is, zelfs in *zijn* tegenwoordigheid het strengste verbod van het hazardspel te overtreden, en hem volgens alle regelen der kunst voor het lapje te houden.

Hij zal natuurlijk meenen, dat er slechts komedie gespeeld wordt en zal er zeer door gestreeld zijn, dat wij hem er voor aanzien, dat hij genoeg verstand van de kunst heeft, om ons iederen voormiddag met zijn raad bij te staan."

Charly Brand moest wel lachen en verklaarde verscheiden malen, terwijl hij zich daarbij op de knie sloeg:

„Als je dat klaar speelt, Edward, dan beschouw ik je als de grootste man van deze eeuw! Dat zou een grap zijn, die in de laatste vijftig jaar alleen overtroffen is door de grap van den kapitein van Kopenick!"

„Dan kan ik het genot smaken met een Duitschen schoenmaker gelijk gesteld te worden," antwoordde John C. Raffles.

„Maar laat ons nu onze koffie drinken en dan heen gaan, want ik ben van plan nog hedenavond naar de Westminster Club te gaan, om mijn vrienden met mijn plannen op de hoogte te brengen en hen uit te noodi-

gen om overmorgen tegen elf uur op het tooneel in het Princesse-theater te zijn.

Bovendien moet het tweede bedrijf nog geschreven worden, wat ik morgen namiddag denk te doen. Jij zult wel zoo goed zijn om voor de schrijfmachine te gaan zitten, omdat ik niet van plan ben er veel tijd aan te besteden."

Charly Brand moest onwillekeurig lachen.

„Je zult er nu zeker nog naar verlangen om een lauwerkrans te krijgen als tooneelspeler."

Waarop Lord Lister antwoordde:

„Dat verlangen, waarde Charly, kan ik beter aan jou overlaten. Jij bent gewoon om, als de getrouwe beschrijver van mijn leven, al mijn avonturen te noteren en dat zou een aantekening te meer zijn.

Maak jij er nu weer komediestukjes van, Charly, dan zul je meer bijgedragen hebben tot de verbreiding van mijn streken, dan door het bijhouden van je dagboeken, die toch nooit door anderen gelezen worden."

Toen de beide vrienden eenige uren later de Westminster Club verlieten, waar de tijding, dat Raffles het Princessetheater gehoord had, een buitengewone vroolijkheid had verwekt en zij gearmd langs het Strand wandelden, zei Charly Brand:

„Het was zeker een grap van je, Edward, toen je mij hedenavond hebt voorgesteld, dat ik een komediestuk zou maken van hetgeen jij ondervonden hebt; maar ik heb daarover nagedacht en denk er ernstig over, dat te doen, want je kunt niet begrijpen, hoe

gaarne ik dit zou willen doen, al was het alleen om jou tegenover het groote publiek in je eer te herstellen en de menschen te toonen, dat je nooit uit eigenbelang handelt, maar dat je al het geld, dat je door je koelbloedigheid ontvangt, alleen aanwendt om de lijdende menschheid te helpen en schurkenstreken te straffen."

Elk van Charly's woorden getuigde van een groote kameraadschap voor zijn vriend en meester.

Op het gezicht van Edward Lister vertoonde zich een trek van trots. Een goedig lachje kwam er op zijn gelaat, toen hij antwoordde:

„Waarde Charly! Er zijn op deze wereld véél verstandige en ook veel domme menschen; er zijn engelen en ware duivels.

Daarmede wil ik alleen beweren, dat niet allen naar denzelfden maatstaf moeten afgemeten worden. Wat een lam verdraagt, daar neemt de leeuw nog geen genoegen mee.

Wat de publieke opinie betreft, het is mij om het even of die mij voor een engel of voor duivel aanziet. Het leven is een carnaval. Gebruik den narrenkap en dans er bij, zoodat de belletjes rinkelen, lach en zing: hoep! he! Een vroolijke carnavalsnacht! Alleen hij, die den koning der narren tot afgod verkoos, verdient naar waarheid zich mensch te mogen noemen.

De lichtzijde van het leven te genieten en anderen, die het waard zijn, daaraan te laten deelnemen — dat is de filosofie van de kunst om te leven."

VIJFDE HOOFDSTUK.

Monsieur Leboeuf.

De inspecteur van politie Baxter moest ter genezing van zijn wonden, die hij bij het laatste gevecht met Marholm had opgedaan, drie dagen thuis blijven.

Hij maakte zich dien tijd ten nutte om zijn gekrabd en geschonden gezicht met allerlei zalfjes te bestrijken, wat hem bijna even zooveel kostte, als dat hij gedurende een geheele week iederen nacht had rondgeboemeld.

Toen hij op den vierden dag eindelijk des morgens weer in zijn bureau kwam, vond hij op zijn schrijftafel een groot linnen couvert, waarop in den linkerhoek een gravenkroon prijkte.

Vóórdat hij de enveloppe opende, bekeek hij ze aan beide zijden.

Daarop draaide hij zich om en vroeg kortaf:

„Wat is dat voor een brief, Marholm?”

„Dat weet ik niet,” antwoordde de „vloer”, zonder op te zien. „Een bediende heeft dien gistermorgen gebracht, zonder er een woord bij te zeggen.”

Baxter maakte het couvert open en ontvouwde den brief. Hij keek het eerst naar de onderteekening en toen hij zag, dat er stond lord Algernon Douglas Eastborn, scheen hij echt trotsch te worden.

„Lord Algernon Douglas Eastborn”, herhaalde hij luid, om de „vloer” te laten hooren, dat een echte lord hem persoonlijk geschreven had.

Er was ook een andere lord in Londen, die dikwijls met inspecteur Baxter correspondeerde: — dat was namelijk de Lord Mayor van Londen.

Maar aan diens brieven hechtte de brave Baxter veel minder waarde, omdat hij uit ondervinding wist, dat die gewoonlijk niets anders dan een geduchten uitbrander voor hem bevatten.

Maar met dezen lord Douglas Eastborn, wiens naam de inspecteur van politie tot dusverre nog nooit gehoord had, was het geheel iets anders.

Deze heer schreef natuurlijk over de een of andere

privé-zaak, dat bleek reeds uit het opschrift, dat luidde:

„Hooggeachte inspecteur!

Sta mij toe, dat ik mij heden met een persoonlijk verzoek tot u wend. Om van uw tijd, die zeer zeker kostbaar is, geen misbruik te maken, zal ik zoo veel mogelijk kort zijn.

Ten voordeele van de weduwe van een jong Engelsch zee-officier, die met zijn torpedoboot aan de Spaansche kust verging, hebben eenige leden van den voornamen adel in Londen het plan opgevat, een weldadigheidsvoorstelling te organiseren.

Men heeft er mij mede belast, dit plan ten uitvoer te brengen en ik heb er veel moeite voor gedaan om het in mij gestelde vertrouwen te rechtvaardigen.

Daarom vlei ik mij met de hoop, dat mijn plannen de goedkeuring zullen inoogsten van het weldadigheidscomité.

Wij hebben een feest georganiseerd, dat gedurende veertien dagen zal plaats hebben in het Princesse-theater alhier; het is een tooneelspel in vier bedrijven; het stuk heet: het drama van een speler en is door een Londensch auteur geschreven, die onbekend wil blijven. De repetities van dit stuk zullen reeds heden beginnen en hebben iederen dag, van des voormiddags elf tot des namiddags twee uur plaats in het Princessetheater. Al degenen, die in dit drama meespelen, behooren tot den voornamen adel van Londen.

Ik doe u, hooggeachte heer inspecteur, het verzoek, om als deskundige op het gebied van de speelhollen, bij de repetities van de derde akte gedurende de volgende veertien dagen tegenwoordig te zijn.

Wij zullen zoo vrij zijn op het programma te

vermelden, dat de derde akte naar uw opgave bewerkt is.

Ik meen u er nog attent op te moeten maken, dat eenigen der medespelers personen zijn uit de naaste omgeving van Zijne Majesteit den Koning.

Ik twijfel er niet aan of juist deze heeren zullen het op waarde weten te schatten, als u mijn verzoek, om ons met uw tegenwoordigheid te vereeren, niet zult weigeren,

Ik hoop, inspecteur, u reeds morgen in het Princesse-theater te mogen ontmoeten en ik verzoek u om u overtuigd te houden van de hoogachting van

ALGERNON LORD DOUGLAS
EASTBORN."

Baxter had zijn beenen over elkander geslagen en nam een houding aan, alsof hij Napoleon was, terwijl hij zei:

„Luister toch eens Marholm, welk een brief ik daar ontvangen heb."

Daarna las hij het lange epistel, dat niemand anders dan lord Lister hem gezonden had, nog eens langzaam voor.

De „vloot" had zich niet, zooals Baxter vermoed had, omgedraaid, had zelfs niet eens opgekeken, maar was blijven doorschrijven, alsof hetgeen de inspecteur hem voorgelezen had, hem niet het geringste aanging.

Eindelijk was Baxter met het lezen gereed. Met een lach, alsof hij de wereld had veroverd, deed hij den brief weer in het couvert en stak dien in zijn borstzak.

Gedurende een oogenblik heerschte er een diepe stilte in het hoofdbureau van politie. Alleen de pen van Marholm kraste eentonig over het papier.

De inspecteur ging in zijn leuningstoel zitten, stak een sigaar op en toen de „vloot" verder doorschreef zei hij met een stem, die als een dreigend onweer klonk:

„Wat zeg je nu?"

„Wat belooft u?" vroeg Marholm.

„Ik wil weten, wat je van den brief zegt, dien ik je zoo even heb voorgelezen. Ik heb dit expres gedaan omdat ik je meening er over wilde hooren."

Nu legde Marholm eindelijk de pen neer, keek zijn chef aan en haalde onverschillig de schouders op.

„Ja, u moet weten, inspecteur, dat, wanneer u mij naar mijn persoonlijke meening vraagt, ik vermoed, dat de man, die dezen brief geschreven heeft, van plan is u op de een of andere manier te blameeren."

„De man is geen *man*, maar *lord* Douglas Eastborn," antwoordde Baxter op scherpen toon, „en al heb je ook

tamelijk bekrompen ideeën, zóó weinig verstand moest je toch nog wel in je hersens hebben, om te begrijpen, dat ondergeschikte ambtenaren van politie niet mogen oordeelen over zulke voorname lieden."

„Welnu," antwoordde de „vloot", „ik heb er vrede mee, wanneer u verstandiger bent; — mij is het onverschillig, wanneer ge weer eens geblameerd wordt!"

Baxter beantwoordde dit gezegde alleen met een eenvoudig schouderophalen.

Maar daar hij wel wist, dat zijn secretaris zeer geslepen was, zei hij:

„En wat denk je dan eigenlijk wie lord Douglas Eastborn is?"

De „vloot" ging weer naar zijn schrijfbureau en begon weer te werken.

„Wie deze voorname lord is, ik zal u mijn meening zeggen, inspecteur."

Na deze woorden ging zijn chef nieuwsgierig naar hem toe en vroeg:

„Wil je je weer met mij verzoenen?"

„Ik wil u alleen het adres van mijn leermeester in het boksen geven.

Als gij met uw lichaamskrachten, bij *dien man* les gaat nemen, dan is het voor u in het vervolg slechts een kleinigheid, om mij neer te slaan."

Baxter begon weer woedend te worden.

„Bij het beetje verstand, dat jij bezit, Marholm, kan men je het niet kwalijk nemen — maar je wilt niet inzien, dat *jij* de persoon waart, die door mij werd neergebokst. Of wil je het misschien ontkennen, dat je van mij een geduchten slag in het aangezicht hebt gekregen."

„Nee, inspecteur, dat ontken ik volstrekt niet! Ik heb gedurende twee dagen een koudwaterverband moeten dragen."

Over Baxters gezicht kwam een vroolijk lachje, toen de „vloot" hem zei, dat hij een koudwaterverband gedragen had. Hij maakte een beweging met zijn armen, zooals de worstelaars dit doen om hun spieren te toonen en zei tot zijn ondergeschikte:

„Kom eens hier en voel mijn spieren; dan kun je dadelijk weten, waarmede je zulke goed gemikte klappen hebt gekregen.

Ja, ja — daar zit muziek in!"

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

De dienstdoende agent kwam binnen en meldde den prefect van politie Leboeuf aan.

De „vloot" keek Baxter aan en zei:

„Dat is een Fransche naam."

„Ja, dat komt mij ook zoo voor.

Leboeuf is in het Hollandsch vertaald — de os.”

Baxter trok een zuur gezicht en zei:

„Het is afschuwelijk, welke namen onze collega's aan den overkant van het water hebben. Hoe kan men den naam van os dragen?”

Dat is altijd nog mooier dan Baxter, dacht de „vloo” bij zich zelf.

Thans riep Baxter den agent, die nog steeds wachtte, toe:

„Laat dien Leboeuf binnenkomen.”

Het was Charly Brand, die in het bureau kwam, nadat hij zijn instructies van Raffles ontvangen had.

Noch Baxter, noch Marholm kenden hem, want zij zagen hem voor het eerst.

„Wat verlangt u?” vroeg de geweldige den vreemde bezoeker.

Zwijgend haalde deze uit zijn portefeuille een gezegelde Fransche pas, die uitgevaardigd was voor den heer Leboeuf en die Raffles te Lyon aan den prefect van politie aldaar, bij een bezoek afhandig had gemaakt.

Het signalement van de pas kwam overeen met dat van Charly Brand.

De voorgewende Franschman legde de pas voor Baxter neer en zei:

„Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel, ik ben de prefect van politie Leboeuf uit Lyon.”

Baxter, die intusschen de pas vluchtig had ingezien, boog eerbiedig en antwoordde:

„Neem plaats, waarde collega. Het is een groote eer voor mij, u persoonlijk te leeren kennen.

Waarmede kan ik u van dienst zijn?”

„Ik ben voor dienstzaken hier naar Londen gekomen, om het door mij ontdekte spoor te volgen van een misdadiger, die te Lyon de Bank bestolen heeft en zich sedert eenigen tijd te Londen moet ophouden.

Ik ben den man reeds op het spoor en weet, waar hij zich iederen middag aan het Strand ophoudt. Overeenkomstig de internationale voorschriften, heb ik hier in uw land uw hulp noodig.”

„Met zeer veel genoegen,” zei Baxter.

„Mag ik weten, hoe die persoon heet?”

„De naam zal u wel bekend zijn, hij heet John C. Raffles.”

Na deze woorden werd het doodstil in het vertrek; men kon alleen het zingende geluid hooren, dat de „vloo” met zijn pijp veroorzaakte; er scheen weer water in te zijn.

Nu stond Baxter op, pakte in zijn vreugde den gewaanden vreemden collega bij de schouders en zou gaarne een Indianendans met hem gedanst hebben.

„Is dat werkelijk zoo, waarde collega?”

„Ja, dat is inderdaad zoo,” antwoordde Charly Brand, die zijn rol uitstekend speelde — „en als u het verlangt, dan kunt u dadelijk met mij meegaan, opdat ik hem arresteeren kan.”

Deze laatste woorden bevielen inspecteur Baxter niet. Hij ging weer op zijn stoel zitten, speelde zenuwachtig met zijn potlood en zei eindelijk:

„U bedoelt toch zeker, dat wij hem met ons beiden zullen arresteeren?”

„Hij wil er natuurlijk bij wezen,” dacht de „vloo”; „het zal mij verwonderen wat dat weer wordt.

Voor dat ik de pas gezien heb, geloof ik niet, dat de os uit Lyon waarlijk een collega is. Ik geloof veel eerder dat Baxter weer ossestreken gaat uithalen. Maar ik blijf er onverschillig onder.”

De gewaande prefect van politie keek op zijn horloge en zei:

„Ik ben gaarne bereid een gedeelte van ons succes voor uw bemoeiingen aan u af te staan, maar zorg er dan ook voor, dat wij den kerel in handen krijgen; met de grootste moeite vervolg ik hem reeds sedert drie weken!”

Het gezicht van Baxter helderde op. Hij ging opstaan, klopte Charly Brand op zijn schouder en zei:

„Heb daarvoor geen zorg. Ik zal eenige dozijnen van onze beste detectives medenemen en de duivel moest er wel mee spelen, als wij beiden dezen misdadiger niet in handen kregen! Wees dus geheel onbezorgd, waarde collega.”

De „vloo” lachte en dacht:

„De kerel heet os en Baxter noemt hem collega! Ik geloof dat mijn vermoedens wel uit zullen komen.”

In het volgende oogenblik schrok hij, want Baxter droeg hem op om *groot alarm* te telephoneeren, dat beteekende voor de politie-agenten in Scotland Yard, dat er ergens in Londen een opstand was uitgebroken of dat er een buitengewoon groote misdaad gepleegd was.

Verschrikt liepen de wandelaars aan het Strand bijeen, toen zes politie-automobielen, die allen vol agenten zaten, voor het restaurant „Star” stil hielden, waardoor het rijtuigverkeer gestremd werd; zij omsingelden de restauratie.

Daarna gingen inspecteur Baxter en Charly Brand,

die om zijn linkerarm een gekleurden band droeg, zooals de prefecten van politie die dragen, de restauratie binnen, waar zij aan een tafel Don Manuel de Terradera, die aan het diner zat, aantroffen.

Deze dacht er sedert eenige dagen over na, hoe hij er achter kon komen, waar Raffles, dien hij in de „Westminster Club” ontmoet had, woonde, ten einde hem met behulp der politie onschadelijk te maken.

Dit had Raffles vooruit ingezien en begrepen, dat deze man in veiligheid gebracht moest worden.

Charly Brand, die thans een valschen zwarten baard droeg, werd door den Braziliaan niet herkend.

Plotseling hoorde de stadscommandant van Buenos Ayres tot zich de woorden richten:

„In naam des konings — in naam van de Fransche republiek!”

Daarna werd hij niet alleen door de beide heeren van de politie, maar tevens ook door eenige agenten aangepakt.

Dit alles gebeurde in den tijd van een oogenblik.

Er waren hoogstens tien minuten verlopen, of de Braziliaan, schuimend van woede, werd aan handen en voeten geboeid, in een politie-auto geplaatst en met de grootste haast naar het hoofdbureau van politie gebracht.

Tegenstribbelen baatte hem niet; en een pas of andere papieren had hij niet bij zich.

Toen hij er mee dreigde, dat Braziliaansche oorlogschepen den aanval op zijn vrijheid op Engeland zouden wreken, moest zelfs de „vloot” lachen.

Maar Baxter voelde zich daardoor als Engelschman

in zijn eer gekrenkt en hij schreeuwde den Braziliaan, toen deze reeds in de cel gebracht was, toe:

„Alle Braziliaansche torpedo-booten kunnen te zamen nog niet één Engelsche visschersboot in den grond boren — maar wij hebben jou, — jou — John C. Raffles!”

Baxter en de Franschman wenschten elkaar geluk en Baxter wist niet meer hoe hij den gewaanden prefect van politie vleien kon.

Toen hij dezen tot het souper uitnoodigde, ontving hij ten antwoord:

„Ik heb mijn zending volbracht en moet zoo spoedig mogelijk weer naar Lyon terug.”

„Dan mag ik u niet ophouden, waarde collega,” zei Baxter; „de dienst, dien wij te verrichten hebben tegenover de misdadigers, gaat vóór alles.”

Maar inderdaad verheugde hij er zich over, omdat de vreemde prefect van politie door zijn vertrek niet meer kon tegenspreken, dat hij het persoonlijk was, die Raffles gearresteerd had.

Nauwelijks was Charly Brand uit het bureau vertrokken of Baxter begon van blijdschap te dansen, ging daarna naar het telefoontoestel, schelde de „Times” op en toen hij daarmede verbonden was, riep hij:

„Ik en de os hebben Raffles gearresteerd!”

Toen hij begreep, dat hij den naam van den Franschman vertaald had, riep hij nog eens: „Ik en Leboeuf hebben Raffles gearresteerd!”

Daarop antwoordde de redacteur van de „Times” hetzelfde wat de „vloot” reeds gezegd had, namelijk: „Er zal in ieder geval wel één os bij geweest zijn!”

ZESDE HOOFDSTUK.

De kunstzuil.

Met klokslag twaalf kwamen den volgenden dag de leden van de „Westminster Club” in het Princesse-theater bijeen en zagen met verwondering, dat lord Douglas Eastborn op het tooneel een decor had laten maken, dat een speelzaal voorstelde.

Midden op het tooneel stond de groote, met groen laken overtrokken speeltafel, waarop men het roulette-spel geplaatst had.

Het tooneel was helder verlicht en achter het soufleurshok stond lord Douglas Eastborn, alias John C. Raffles en groette de heeren zeer vriendschappelijk.

Spoedig was de zitting geopend.

Lord Darrington hield de bank.

Toen er een oogenblik gepauzeerd werd, zei lord Darrington tot Raffles:

„Zeg eens, mijnheer Douglas, wanneer komt de inspecteur van politie?”

Raffles keek op zijn horloge en antwoordde:

„Het is nu één uur. Hij kan ieder oogenblik komen. Hij heeft slechts van een tot drie uur den tijd om bij ons te blijven.”

Zoowel de president als de overige leden der club begonnen te lachen en een der lords riep:

„Maar juist in dien tusschentijd dineert hij gewoonlijk; als hij gedurende de veertien dagen, die hij hier wil doorbrengen, geen middageten krijgt, verhongert hij. Het wekt bij mij eigenlijk het vermoeden, lord Douglas, dat u den inspecteur een hongerkuur wilt laten ondergaan!”

Raffles boog beleefd en zei:

„Voor zoo ver ik den man ken, houd ik er mij van overtuigd, dat het hem niets zal hinderen.

Ik weet, dat de inspecteur van politie iederen nacht beter soupeert, dan wij leden van de „Westminster Club”!”

„Dan zal het dien gentleman zeker niet hinderen,” beweerde de oude lord Darrington. —

„U hebt toch zeker wel in de couranten van zijn succes gelezen?”

„Jawel, jawel,” klonk het van alle kanten, „hij heeft Raffles gearresteerd.”

„Dat heeft hij, mijneheeren,” beweerde de oude lord, „maar hij moet dit succes alleen te danken hebben aan de flinkheid van een Franschen prefect van politie.”

„Ik herinner mij daar juist, dat ook wij de eer gehad hebben, Raffles onlangs in onze club te ontmoeten.”

Van alle kanten hoorde men uitingen van verwondering.

„Het is zoo, mijneheeren,” zei Lord Darrington; „hij verscheen onder den aangenomen naam van Terradera en beweerde stadscommandant van Buenos Ayres te zijn.

Ik meen mij nog te herinneren, dat hij een onderhoud had met onzen geachten lord Douglas en met den jongen markies.”

„Dat komt uit,” zei Raffles, „de man heeft mij beledigd; hij wilde waarschijnlijk een truc uithalen.”

„Het is eigenlijk allerprachtigst,” zei de jonge baron Lancaster, die met lord Douglas-Eastborn de weddenschap had aangegaan, „dat wij nu in de plaats van Raffles optreden en er ook eens voor zorgen, dat de inwoners van Londen iets te lachen krijgen.

„Ik wil gaarne bekennen dat ik in dat geval met liefde mijn weddenschap wil verliezen.”

Al de heeren, die in de weddenschap partij gekozen hadden voor den jongen baronet, waren dezelfde meening toegedaan.

Een geluid in het schouwburglokaal trok nu de aandacht. In de voorste rij van het parket had de inspecteur van politie plaats genomen en keek naar het tooneel.

Lord Douglas ging naar hem toe, boog voor hem en zei:

„Wees zoo goed, mijnheer de inspecteur, om op het tooneel te komen; al de heeren van de „Westminster Club” verlangen er naar, kennis met u te maken.”

Baxter liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Zoodra hij op het tooneel stond, stelde Raffles hem de leden van de klub voor, en in Baxters ooren weerklonken de hooge titels van lords, graven en baronnen als hemelsche muziek.

Hij maakte diepe buigingen en groette zelfs de bedienden zeer beleefd, omdat hij meende, dat ook zij geboren lords waren.

„Wij hebben u verzocht,” zei lord Douglas, „om met uw kennis van zaken ons bij dit bedrijf te helpen.

Wij willen het stuk zóódanig aan het publiek voorstellen, dat het zich een duidelijk begrip er van kan maken, hoe men roulette speelt.

Ik hoop dat u dit spel kent.”

Baxter boog beleefd en zei:

„Gedurende mijn verblijf te Monte Carlo heb ik het genoeg gehad het roulettespel nauwkeurig te leeren kennen. Ik kan de heeren dus met kennis van zaken den gewenschten bijstand verleen.”

„Zoo — zoo,” zei lord Darrington, — „u hebt dus feitelijk te Monte Carlo aan het spel deelgenomen?”

„Jawel, uw lordschap,” antwoordde Baxter.

„En hebt u gewonnen?”

„Eerst was ik gelukkig, maar later heb ik 20,000 francs verloren.”

Lord Darrington begon nu met een ander lid van de klub te spreken.

Lord Douglas zei nu tot Baxter:

„Wij zijn nu voornemens, mijnheer de inspecteur, om met ons spel voort te gaan en verzoeken u om weer in het parket plaats te nemen. Daarna zullen wij u verzoeken om de bank over te nemen, ten einde sommige fouten, die wij zouden kunnen maken te verbeteren.”

Baxter ging nu weer naar het parket, hij nam daar plaats om het spel van de lords goed te kunnen zien.

In het eerst interesseerde hem het optreden der voornamste heeren, maar daar hij zelf geen deel aan het spel nam, begon hij zich te vervelen en door zijn nachtbraken steeds vermoeid, sliep hij in.

Hij schrikte op, toen lord Douglas hem na afloop van het spel wakker maakte en hem naar zijn meening vroeg.

Baxter opende slaapdrongen zijn oogen en meende eerst, dat de „vloot” hem gewekt had.

Hij was reeds van plan eenige vloeken uit te spreken, toen hij zich nog juist bijtijds herinnerde, waar hij was en antwoordde:

„Prachtig, prachtig — u hebt allen meesterlijk gespeeld.”

„Dat verheugt mij zeer, mijnheer de inspecteur. Wij zullen dus het genoeg smaken, u de eerstvolgende dagen bij ons te zien en uit erkentelijkheid voor uw bemoeiingen, verzoek ik u nu reeds uit naam van onzen president om aan onzen eerstvolgenden gezelschapavond deel te nemen, waarop ook Zijne Majesteit de Koning aanwezig zal zijn.”

Na deze woorden nam lord Douglas afscheid van hem. De overige leden van de klub waren reeds naar huis gegaan en inspecteur Baxter ging het laatst uit den schouwburg.

Hij was zóó trotsch op de uitnoodiging, dat hij de groeten van de agenten nauwelijks beantwoordde.

In gedachten zag hij zich reeds voor den koning staan, omringd door de voornaamste Engelsche lords en hoorde reeds, dat Zijne Majesteit tot hem zeide:

„U bent dus mijn beroemde inspecteur van politie Baxter! Voor de groote diensten, door u aan mij en mijn land bewezen en voor uw flinkheid als schouwburg-regisseur, schenk ik u thans de orde van den kouseband en benoem u tot hoofdintendant van mijn koninklijken schouwburg!”

Terwijl hij deze gedachte koesterde — kwam hij in zijn bureau terug en was zóó trotsch geworden, dat hij met zijn ondergeschikte — de „vloot” — geen woord wisselde.

Eerst toen het uur gekomen was, waarop het bureau gesloten werd, zei hij tot de „vloot”:

„Je zult wel spoedig een nieuwen chef krijgen. Zijn Majesteit wil mij een zeer hooge betrekking geven.

Dan kunt ge mij niet meer ergeren. Goeden dag.”

Met een opgeheven hoofd verliet hij het bureau en ging in een winkel, waar hij een lorgnet kocht.

Het dragen van lorgnetten door de lords had hem zoo goed bevallen, dat hij er ook een hebben wilde.

Hij wilde in de „Westminster Club” niet zonder lorgnet voor Zijne Majesteit verschijnen.

Maar toen Marholm thuis gekomen was vertelde hij zijn vrouw, dat er nu niet meer aan te twijfelen viel, dat Baxter gek geworden was.

Daarop hieven de kinderen van de „vloot” — zes in

aantal — een luid jubellied aan en riep de kleine, zes-jarige Karel riep:

„Vader, nu moet u mij eens wijzen hoe ik dien malen Baxter kan voorstellen. Moet ik dan ook dronken wezen?”

„Natuurlijk,” zei Marholm lachend.

„Je moet er mee beginnen, je kleeven omgekeerd aan te trekken.”

En de kleine, zesjarige Karel deed wat zijn vader zeide, tot groote vreugde van heel het huisgezin.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baxter als Bankhouder.

Zonder dat de „vloot” er iets van vermoedde, ging inspecteur Baxter de volgende veertien dagen van een tot drie uur naar het Princesse-theater, keek eenige minuten naar het spel op het tooneel en begon dan zalig in te dommelen.

Zoo kwam de laatste dag der weddenschap, en in den morgen van dezen dag ontving Marholm een anoniemen brief, die hem eerst tot nadenken stemde, maar daarna van zijn stoel deed opstaan.

Nog eenmaal las hij woord voor woord den inhoud, die luidde als volgt:

„Zeer geachte mr. Marholm!

Ik heb wel is waar niet de eer u persoonlijk te kennen, maar dat is in dit geval ook niet noodig.

Ik heb een belangrijke klacht bij u in te dienen! Uw chef, de inspecteur van politie Baxter, speelt iederen namiddag van een tot drie uur in het Princesse-theater roulet, naar hij beweert, enkel met lords.

Inderdaad zijn dat allen slechts spelers, door wier hoogklinkende namen Baxter zich heeft laten misleiden, en waarmede hij zulk een innige vriendschap gesloten heeft, dat zij onder zijn bescherming iederen dag het in Engeland verboden hazardspel uitoefenen.

Het is in uw macht om morgen tegen half drie uw chef en zijn speelmakkers onschadelijk te maken.

Gegroet,

Een uwer vrienden.”

De „vloot” stak den brief in zijn zak, ging bij het venster staan, keek naar de donkere binnenplaats van de politie-gevangenis en overlegde, wat hem te doen stond.

Eindelijk was hij tot een besluit gekomen.

„Waarom zou hij niet met eenige agenten het theater binnen dringen om den door hem gehaten politiechef een poets te spelen?”

Hij nam dadelijk zijn maatregelen.

Op den gewonen tijd waren de leden van de „Westminster Club” weer bijeen gekomen en lord Douglas beweerde, dat heden het voornaamste bedrijf zou afgespeeld worden, namelijk een inval van de politie in de klub.

Opdat alles naar behooren gespeeld kon worden, zou Baxter de bank overnemen en de zaak besturen.

Zonder eenig kwaad vermoeden nam de inspecteur de plaats van den bankhouder in en het spel begon, zooals iederen dag.

Baxter zelf werd door den hartstocht van het spel aangetast en verheugde er zich over, dat de banknoten van honderd en vijftig pond voor hem opgestapeld werden.

Hij was buitengewoon gelukkig.

Lord Douglas, alias Raffles, was intusschen naar een der loges gegaan, waar zich heden de dames van de klub bevonden, om het tooneelspel „Het vroolijke stuk”, zooals de heeren van de „Westminster Club” het noemden, aan te zien.

Raffles had in de loge van de hertogin van Portsmouth plaats genomen.

Deze schoone vrouw scheen veel belang in hem te stellen.

Onder het spel zeide zij:

„Ik hoorde, dat John C. Raffles, over wien wij onlangs spraken, tot mijn spijt gearresteerd is.”

„Tot uw spijt, zegt u, mevrouw de hertogin?”

De schoone vrouw antwoordde:

„Ach ja, lord Douglas. Ik moet bekennen, dat deze man mij zeer veel belangstelling inboezemt.

Ik heb een voorliefde voor zulke kloeke mannen, en gevoel niets voor de angstige adellijke karakters.

De adellijke heeren, die ik ken, zijn meest allen zwakkelingen geworden.

In dezen Raffles huist nog het bloed van zijn dappere voorvaderen, de lords Listers, die in de vorige eeuw nog de schrik van Schotland waren. Zij waren ridders in den waren, in den volsten zin van het woord; de strijders voor Maria Stuart, voor wier eer zij nog vochten, toen de ongelukkige koningin reeds onthoofd was; de eenige ridders, die den gezamenlijken adel van Engeland destijds trotseerden.

Ik stel zóóveel belang in den laatsten afstammeling van deze adellijke familie, dat ik mij in gedachte het beeld van zijn vader voor oogen gesteld heb —” de mooie oogen der hertogin keken hierbij stralend en vorschend in die van Raffles; zij bewoog haar waaier van struisveeren, zoodat deze den schouder van Raffles raakte; daarna sprak zij:

„U vertoont een fabelachtige gelijkenis met het portret van uw vader!”

Een oogenblik ontstelde Raffles, doch spoedig kreeg hij zijn tegenwoordigheid van geest terug en zei lachend:

„Pardon, mevrouw de hertogin, mijn vader was lord Douglas—Eastborn.”

De hertogin begon luidkeels te lachen.

„Denkt u inderdaad dat u mij, iemand, die tot de hoogste aristocratie van Engeland behoort, kunt misleiden. — Ik ken onzen A'manach de Gotha heelemaal van buiten en weet, dat er wel een lord Douglas—Eastborn heeft bestaan, doch dat deze twintig jaar ouder moet zijn dan u, wanneer hij nog leefde; hij is echter twee jaar geleden — hetgeen u schijnt niet weet — in Calcutta gestorven. Doch —” zij begon spottend te lachen en wees met den waaier naar het tooneel, waar het spel druk aan den gang was — „deze heeren zijn bijna krankzinnig. Wat hen betreft, kunt

u gerust als lord Douglas—Eastborn met een van hun voorname dochters een huwelijk sluiten. Voor mij, mijn vriend, bent u de zoon van lord Edward Lister.”

Vóórdat Raffles kon antwoorden, werd het op het tooneel zeer rumoerig, men hoorde duidelijk achter de coulissen een stem:

„In naam des konings!”

Daarna volgde na eenige seconden een woest geschreeuw.

De „vloov” verscheen met een dozijn detectives op het tooneel. — In een ommezien had ieder der beambten een der voorname heeren beetgepakt, trwijl de „vloov” Baxter en de roulette in beslag nam en hem en het gezamenlijke gezelschap in naam des konings als gevangen verklaarde.

Zoodra de algemeene ontsteltenis van de lords bejaard was, beschouwden zij den inval der politie als een gedeelte van het programma en begonnen te lachen.

Volgens de Engelsche wet kon hun niets gebeuren. Alleen den bankhouder bedreigde de gevangenis.

En deze bankhouder was Baxter in eigen persoon.

Te vergeefs raasde en tierde hij tegen Marholm en schreeuwde:

„Vertrek onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie. Ik heb je niet geroepen!”

„Dat is mij om het even,” antwoordde de „vloov”. „Ik heb u gesnapt bij het hazardspel als bankhouder en u bent mijn arrestant! Volg mij in naam des konings!”

De lords en de toeschouwers begonnen over den twist tusschen Baxter en de „vloov” luidkeels te lachen.

Daar de detectives het niet durfden wagen, hun handen op hun chef te leggen, had Marholm een moeilijke taak. Er bleef hem niets anders over, dan Baxter vrij te laten.

Onmiddellijk maakte deze van de gelegenheid gebruik en wilde Marholm een slag in zijn gezicht geven.

Marholm had deze zonder twijfel opgelopen als de oude president Darrington het niet belet had.

De „vloov” werd echter zoo woedend, dat hij onder den arm van den president door Baxter zulk een hevigen stomp voor de maag gaf, dat deze op den grond van het tooneel rolde.

Dat werd den ouden president te erg. De grap moest een einde hebben.

Hij nam zijn legitimatiekaart uit den zak, wat de overige heeren ook deden, en nu begreep Marholm, dat de briefschrijver hem bedrogen had, en dat feite-

lijk een gezelschap van de voornaamste lords de speel-scène op het tooneel hadden uitgevoerd.

Hij noteerde, volgens voorschrift, de namen der heeren als getuigen, terwijl Baxter zijn handen voor zijn pijnlijken buik houdend, weer opstond. Hij wendde zich tot den president en zei:

„U zult mijn getuigen zijn, heeren, tegenover den lagen aanval van dien man. Hij heeft het durven wagen, zijn handen naar mij, zijn superieur, op te heffen. Ik zal er den lord-mayor mee in kennis stellen. Hij moet onmiddellijk ontslagen worden.

President Darrington, die, goedig als zijn karakter was, een onaangename ontkenning voor de betrokkenen wilde vermijden, zei:

„De lord-mayor van Londen is mijn bloedverwant, mijnheer de inspecteur van politie. Ik wilde u verzoeken hem niet met een dergelijke zaak lastig te vallen.

Om u de zaak op te helderen, wil ik u het volgende vertellen: het gold voor ons een weddenschap, om het bewijs te leveren, dat u feitelijk zoo'n flink ambtenaar bent, zooals u ook bewezen hebt!

Om u echter eenigszins schadeloos te stellen voor de onaangenaamheden, die u hier ondervonden hebt, staan wij u toe, om als belooning voor uw moeite het bedrag te behouden, dat u heden gewonnen hebt.

Maar ik verzoek u om de helft van deze som aan uw secretaris en aan ieder der agenten een bankbiljet van tien pond sterling te overhandigen, als souvenir aan het tooneelspel van onze klub."

Baxter dacht, dat hij droomde. Er waren minstens vier duizend pond sterling gewonnen.

Met een buitengewonen haast begon hij zijn zakken te vullen.

Maar deze haast gaf den president aanleiding om te zeggen:

„Ik zal het bedrag dadelijk zelf verdeelen."

Een half uur later zat Baxter, in weerwil van den stomp, dien de „vloot" hem in de maagstreek had toegebracht, met dezen voor een overvloedig diner, dat

er mede eindigde, dat hij smoordronken door Marholm in een auto naar huis werd gebracht.

Daar gaf de „vloot" den almachtigen politiechef over aan de sterke handen van Eulalia Quikebuik en het laatste wat hij zei was:

„Marholm — geef mij een kus."

Maar daar Marholm reeds van de trap af was, kustte hij Eulalia, die hem als belooning daarvoor een tweeden stoot in de maagstreek toebracht en tot hem zei:

„Foei, kerel, wat stink je naar den drank!"

Lord Douglas—Eastborn vierde dienzelfden avond aan de zijde van de hertogin van Portsmouth, in de „Westminster Club" het feest van zijn gewonnen weddenschap.

Toen het diner was afgelopen, stond de schoone hertogin op, nam haar wijnglas in de hand en zei:

„Mijne heeren!

Dat Raffles, wien de „Westminster Club" de eer heeft, onder haar leden te mogen tellen onder den naam van lord Douglas, leve!"

Jubelend klonken alle aanwezigen met den lord en niemand begreep, dat hij, die met een lachend gezicht voor hen stond, inderdaad de beroemde, geniale John C. Raffles was.

Den volgenden dag werd Baxter telefonisch opgescheld.

In korte woorden deelde de Braziliaansche gezant hem mede, dat hij eerst nu had vernomen, dat de stadscommandant van Buenos Ayres, de heer Terradera gevangen genomen was.

Hij verzocht hem dezen onmiddellijk vrij te laten.

„Laten wij ons daarmee maar haasten," dacht Baxter, want hij was er reeds van overtuigd dat de Braziliaan Raffles niet wezen kon.

Zonder zich verder te Londen op te houden, reisde de stadscommandant naar Parijs en daarmee was de geschiedenis ten einde.

Maar in Londen vertelde men elkaar, dat de schoone hertogin van Portsmouth en lord Douglas, alias John C. Raffles, waarschijnlijk een paar zouden worden.

LENA.

Een heldere Maartsche dag liep ten einde. Des namiddags was ik over land naar de hofstede van een heereboer gereden. Mijn patiente was reeds zoodanig in beterschap toegenomen, dat ik het niet meer noodig vond, uit te stappen.

Het was de vrouw van den heereboer zelf; zij had een ernstige longontsteking gehad, was nu echter bijna weer geheel hersteld, ten minste lichamelijk! Of zij dit ook geestelijk was?

Ach, ik kreeg eigenlijk meer den indruk, dat zij zeer gaarne de oogen voor altijd gesloten had, of niet bijzonder dankbaar was voor het haar teruggeschonken leven. Er was haar ook een groote ramp overkomen: gezond en wel verloor zij in den bloei van zijn leven den eenigen zoon, die bij een boottocht verongelukte.

De vader scheen zich dat niet zoo aan te trekken, men scheen aan hem ten minste uiterlijk niets te merken. Hij was iemand met een gesloten, Noorsch boerenkarakter. Maar de moeder had ik sedert het oogenblik, waarop men haar zoon dood in huis bracht, niet meer zien lachen. Zij had het lachen reeds verleerd bij het noodlot harer dochter.

Mijne gedachten werden hier afgeleid door een vrouwelijke verschijning, die voor mij uit liep; zij had een achtjarig meisje aan de hand en een klein kind op den arm. Ik kwam steeds dichterbij haar, want zij sleepte zich zoo vermoeid en langzaam voort, alsof zij zich nauwelijks meer van de plaats verwijderen kon; zij zou zeker gevallen zijn, als ik niet snel was toesprongen en haar ondersteund had. Het was juist vlak bij ons huis; ik bracht haar naar een in de nabijheid staande bank en vroeg: „Vrouwtje, ben je ziek?”

„Ik ben zoo vermoeid, dokter, het kan wel wezen dat ik ziek ben”.

Daar de stem mij bekend voorkwam, keek ik de vrouw beter aan; dat gezicht had ik meer gezien, ook den klank van haar stem had ik meer gehoord, doch het gezicht kon ik bij de heerschende duisternis niet goed onderscheiden.

„Ik ben Lena van Eibenhof, u herkent mij toch wel”, zeide zij op bitteren toon.

„Nee, ik had u werkelijk niet herkend, ge ziet er ellendig uit, Lena; ga mee naar ons huis en kom eerst wat tot u zelf”.

Ik nam haar het kleine kind af en bracht, haar met mijn anderen arm zoo voorzichtig mogelijk steunend, gelukkig in ons huis.

Het zal zoo wat 9 jaar geleden zijn, dat ik deze Lena het laatst gezien had; 9 jaren vervlieden zoo spoedig als men een kalm, rustig leven leidt, doch voor haar hadden zij zeker lang geduurd, want men kon het haar aanzien, dat zij de stormen er van wel ondervonden had.

Toen ik haar den laatsten keer zag, was zij eene bloeiende maagd van 20 jaren, een eenige dochter, het geluk der ouders, vroolijk en tevreden van des morgens tot 's avonds.

Wanneer in vroegere jaren mijn weg mij naar de Eibenhof, het mooiste en grootste landgoed van onze buurt, voerde, liep ik daar altijd even in, als mijn tijd het mij eenigszins veroorloofde en verheugde mij er over, dat ik daar gastvrij ontvangen werd. Hoe geheel anders zag het er nu uit. Nu was Lena er weer; of het gelukken zou, den ouden man te vermurwen? —

Zij was altijd de lieveling van haar vader geweest, hij had veel voor haar gedaan, en haar veel laten leeren. Nadat zij de dorpsschool verlaten had, kwam zij op de hoogere burgerschool voor meisjes in ons stadje, leerde Fransche en studeerde in de letterkunde; haar vader kocht zelfs een piano en liet haar muzikles geven.

Zij had talent en leerde gemakkelijk; zodoende maakte zij goede vorderingen, waarop de vader zeer trotsch was; maar zij werd afgetrokken. Zij werd van de kinderen van het dorp afgehouden en voor de stadskinderen bleef zij altijd het dorpsmeisje; zoo kwam het, dat zij alleen stond en geen vriendinnen had. Zij

gaf weinig om danspartijen, haar vrienden waren de boeken; ieder vrij uurtje ging zij in haar lievelingen studeeren.

Ik weet niet, wat zij zoo al las, maar slechte boeken, dat geloof ik niet; het vele lezen maakte haar echter ongeschikt voor vele andere dingen; zij begon te dwepen, wat de brave boerenjongens niet konden uitstaan.

Haar vader lachte, als zij de huwelijksaanzoeken afwees; hij was blij, zijn dochter nog steeds bij zich te hebben en om een schoonzoon was de rijke landbouwer niet verlegen.

Het noodlot wilde, dat er op zekeren dag een tooneelgezelschap in het stadje kwam. Er werd iederen avond gespeeld, ook klassieke stukken werden opgevoerd.

En wie was daar bijna altijd? Onze Lena! Het was geen eersterangs gezelschap, maar slecht was de troep ook niet. Ook het lokaal, waarin gespeeld werd, was voldoende; kortom, voor een boerenkind, dat nog nooit een tooneelstuk gezien had, was het een tooverwereld.

Hierbij kwam nog, dat een der jeugdige acteurs een talentvol, knap jongmensch was, die hartstochtelijk speelde. Lena zag haar droom verwezenlijkt worden, want het ideaal van haar hart stond op de planken. Eerst werd Lena eenige malen door haar ouders vergezeld, daarna werd het hen te vervelend, en ging de jongere broeder mede. Hoe nu de jonge acteur de dweperij van Lena ontdekt had, weet ik niet, maar op zekeren dag was hij bij haar gekomen en bracht zuster en broeder een eind op weg naar huis. Daarna liet Lena zich tot een rendez-vous overhalen en op zekeren dag, het was kort voor het vertrek van het gezelschap, kwam zij bij hare ouders met de verklaring, dat zij met Emil Holm, den tooneelspeler, trouwen wilde.

Nu brak de storm los. Aan zoo iets hadden de ouders natuurlijk nooit gedacht. De vader verklaarde eenvoudig, dat hij er zoo sterk mogelijk tegen was, en dat de zaak daarmede was afgedaan. Maar de vader kende zijn dochter niet; zijn bloed vloede door hare aderen en even stellig als zijn „neen”, was haar „ik wil”.

Spoedig kwam de dag, waarop de tooneelspelers ons stadje verlieten en met hen verdween ook Lena. Dat was een vreeselijke dag voor de ouders, want wanneer Lena op de vergiffenis van haar vader gerekend had, dan vergiste zich. Gedwongen gaf hij zijn toestemming tot het huwelijk, maar hij verbood haar voortaan zijn huis.

Nu scheen het, alsof Lena gaarne wilde terugkeeren, maar in welken toestand! Wat had de arme vrouw niet geleden?

Mijn vrouw had Lena en haar kinderen verzorgd;

van uitputting sliep zij nu in. De komende dag zou een moeilijke strijd voor haar zijn.

Toen ik de vrouw den volgenden morgen terugzag, bemerkte ik eerst, hoe armzalig zij er uitzag.

Op mijn vraag, hoe het haar ging, verhaalde zij mij een treurige geschiedenis. Nadat zij het ouderlijke huis verlaten had, nam de vrouw van den directeur haar tot zich en uit dit huis trouwde zij.

Haar man mag misschien eenige liefde voor haar gevoeld hebben, maar de hoofdzaak was haar geld. Hij trachtte zich met zijn schoonvader te verzoenen, maar te vergeefs. Na een jaar werd het kleine meisje geboren en deze omstandigheid maakte de man zich ten nutte om weer bevriend te geraken met zijn schoonouders, maar wederom zonder gevolg.

In de eerstvolgende jaren werden er nog twee kinderen geboren, die echter van gebrek spoedig weer stierven.

De man verdiende zeer weinig; zijn talent was niet groot genoeg om aan een grooten schouwburg geplaatst te worden, daarenboven was hij te lui.

Zoo doende moest Lena iets mede verdienen en als zij haar man die verdiensten niet gaf, dan werd zij mishandeld. De vrouw deed alles om haar gezin er door te helpen. Maar toen een half jaar geleden de kleine jongen geboren werd, begaven haar hare krachten. Ook haar schoonheid was verdwenen en zodoende had zij alle aantrekkelijkheid voor haar man verloren, die er op zekeren dag met een andere vrouw van door ging. Zij kon nu weer ruimer ademhalen, want zij werd ten minste niet mishandeld, maar haar krachten waren uitgeput en zij kon haar kinderen niet genoegzaam meer verzorgen.

Zij besloot haar ouders weer op te zoeken; zij zelf hoopte niet meer op vergiffenis, maar misschien zouden de grootouders voor haar kinderen zorgen; haar eenige hoop was, dit nog te mogen beleven. Zij had persoonlijk zooveel leed ondervonden, dat reeds op dertigjarigen leeftijd het leven haar onverschillig was.

Ik beloofde haar mijn hulp, deelde haar den dood van haar broeder mede, waarvan zij nog niets wist en waardoor zij hevig ontstelde.

„Ach!” riep zij, „mijne arme ouders!”

Des namiddags ging ik dan ook dadelijk naar de boerenhofstede, maar niet alleen, want ik nam het achtjarig meisje mede. Dit was een allerliefst kind, met groote, blauwe oogen, waaruit goedheid straalde, maar die dan ook reeds den ernst van het leven verrieden. Ik vertelde de grootouders niet, wie het kind was, maar deelde hen alleen mede, dat wij het mis-

schien tot ons wilden nemen: Want ik had Lena gezegd dat ik de kinderen tot mij wilde nemen, als het mij niet gelukken mocht, haar ouders tot andere gedachten te brengen. Maar de banden des bloeds lieten zich dadelijk hooren; de ouders voelden zich dadelijk tot het kind aangetrokken, en toen ik wegging, verzocht de boerin mij, om spoedig terug te komen en het kind weer mede te brengen.

Ik heb dit dan ook gedaan en hen verteld van den kleinen broer, die even lief was; ook vertelde ik van de ellende der moeder en haar diep berouw.

Op zekeren dag wisten zij dan ook alles, zonder dat ik namen genoemd had. Het was een harde strijd voor den ouden man, maar hij werd gesteund door de blikken van zijn vrouw en zijn kleindochtertje.

Veel sprak hij niet, maar toen ik tegen den avond afscheid nam, riep hij mij na: „Laat ze komen!”

En zoo betrok de dochter het ouderlijke hu's weer. Het duurde lang voor zij weer op haar verhaal kwam, maar, dank zij de goede verpleging der moeder, gelukte het. De echtscheiding van haar man was spoedig uitgesproken en nu was haar weg gebaad.

Er zijn sedert dien tijd 5 jaren verlopen, de beide kinderen groeien flink op, Lena is weer een flinke vrouw geworden, al is zij nog steeds zeer ernstig.

De grootouders zijn weer jong geworden.

De grootvader houdt veel van zijn kleinzoon, omdat hij nu weer weet, voor wien hij werkt. In het testament staat reeds, dat de kleinzoon de boerenhofstede erft, en het meisje zal ook niet vergeten worden. Wij hopen, dat de oude lui nog mogen beleven, dat de jongen een flinke landbouwer wordt en het meisje een ijverige boerin; want van de lichtzinnigheid van hun vader schijnen de kinderen niets geërfd te hebben.

ONDER DE LINDEN.

Baron Van Ladenberg had nauwelijks een blik op den sierlijken brief geslagen, dien hem de bediende op een zilveren blad overhandigde, of hij stootte een moorddadigen vloek uit en wierp brief en enveloppe in de reeds tot aan den rand toe gevulde prullemand. Het was reeds den zeventigsten brief, die ongeveer luidde:

Beste vriend!

Daar u zoo gelukkig bent, een woning met het uitzicht op de Linden te bezitten en binnen acht dagen de intocht van den pas gehuwden prins en zijne gemalin plaats heeft, ben ik zoo vrij, u om een plaats aan het venster te verzoeken...

Het was inderdaad ook niet om uit te houden. Hij had in het geheel vijf vensters aan de voorzijde, waar op zijn hoogst vijftien plaatsen beschikbaar waren, en men had minstens honderd-twintig van hem verlangd. Hoe hij zich ook keerde of wendde, hij had er toch spijt van, want de afgewezenen zouden het hem zeker kwalijk nemen. En wat het ergste was, de aanvragen kwamen uit zeer uiteenloopende kringen en vooral van verscheidene, die toonaangevend waren, en waarmede hij op zeer intiemen voet stond.

Natuurlijk kon hij niet alle kennissen bij elkander brengen en was hij verplicht enkele categorieën bij het opstellen van zijn lijst over te slaan.

Het kostte den armen baron veel hoofdbrekens, voordat hij de lijst gereed had.

Slechts bij drie personen had hij geen oogenblik gearzeld en dat waren de heer Brückheim met vrouw en hunne dochter Edith.

Als hij Edith tot vrouw mocht krijgen, dan zou hij goed af zijn. De dag van den intocht zou hem een goede gelegenheid geven om een aanval te wagen. Als Edith de prinses in bruidstooi zag, dan zou dat hem in zijn huwelijksaanzoek te hulp komen en was hij op eens uit al zijn zorgen. De schoonzoon van Brückheim

werd millionair, dat was zijn schuldeischers wel bekend.

In eens zouden alle aanmaningen tot betaling, waarmede hij nu geregeld lastig werd gevallen, ophouden. Hij zou dan later overeenkomstig zijn stand als een echt ridder optreden.

Juist kwam de bediende weer met een gerechtelijke aanmaning. Verdrietig nam de baron hem het papier af en wierp het ongeopend in den kachel.

Waarom zou hij het eerst lezen, betalen kon hij toch niet; daarom maar verbrand, evenals de andere aanmaningen, die gedurende de laatste weken ingekomen waren.

Verdrietig trad Ladenberg naar een venster en keek naar de straat, waar timmerlieden en decorateurs ijverig bezig waren, eerepoorten op te richten. Maar onmiddellijk daarna trad hij nog verdrietiger terug. Hij zag daar in een levendig gesprek gewikkeld zijn huisheer, die hem reeds meermalen dringend om betaling der huur verzocht had, met advocaat mr. Sundbach, die veel met de Brückheims verkeerde.

Dat ontbrak er nog maar aan. Deze rechtsverdraaijer was zoo brutaal, hem in een weg te treden en eveneens naar de hand van Edith te dingen. Maar a's hij eens goed nadacht, dan kon deze man, bij hem, den voornamen aristocraat, toch niet vergeleken worden, en indien hij ook al lomp genoeg was om Brückheim iets van zijne schulden mede te deelen, dan zou dat nog weinig hinderen, want de oude heer kende de wereld en wist, dat een Lebemann schulden hebben moest.

Maar dokter Sundbach zou wel oogen maken; binnen acht dagen was de zaak beslist. De Brückheims waren zijn gasten en hij zou zeker de schoonzoon worden.

Het was toch goed, dat hij Onder de Linden woonde, al kon hij de huur niet betalen.

Ofschoon hij hen reeds mondeling uitgenoodigd had, schreef hij nog eens een brief aan de familie

Brückheim, waarin hij mededeelde, dat hij *bepaald* op de komst der geachte familie rekende en zich reeds bij voorbaat daarover verheugde.

Daarna voelde hij dringend behoefte aan uitspanning en ging naar het Metropol-theater. Een souper in aangenaam gezelschap besloot den dag.

De dag van den intocht was aangebroken. In de vertrekken van den baron was een uitgelezen gezelschap bijeen en met belangstelling bekeken de dames het inwendige der vertrekken.

Al de schilderijen en portretten, die aanstoot hadden kunnen geven, waren verwijderd en slechts een aflevering van de „Woche”, waarin het portret van Edith, als medebestuurster van een weldadigheidsbaazar voorkwam, lag opengeslagen op tafel.

Toen de dochter van Brückheim dit zag, kleurde zij tot over de ooren, maar de blik, dien zij den baron toewierp, was zeer vriendelijk en zij liet het zich gaarne welgevallen met hem alleen aan een der vensters te staan.

De ouders schenen hier niets tegen te hebben en alle aanwezigen kregen den indruk dat er nog heden een verloving zou plaats hebben. Ladenberg was in een vroolijke stemming; nog een uur en hij zou de gelukkige bruidegom van het schatrijke meisje zijn. Hij was een aangenaam gastheer, presenteerde de dames bonbons, en aan de heeren sigaren, en was lief met alle dames, maar in het bijzonder met Edith.

Men keek op straat. De troepen waren reeds opgesteld, het aantal toeschouwers was groot en de politie te paard en te voet had handen vol werk om de orde te handhaven.

Onder de voorbijgangers bevonden zich vele bekenden, men wisselde groeten en was er blij om dat men het komende schouwspel van een veilige plaats kon bezien.

Ook advocaat Sundbach ging voorbij en groette beleefd. Edith groette een weinig bedeesd, maar Ladenberg deed alsof hij zijn medeminnaar niet bemerkte; hij had het gelukkig niet noodig, notitie van hem te nemen.

In de verte hoorde men kanongebulder. De menigte

scheen onrustig te worden en de gelukkige bezitters van de plaatsen voor de vensters, richtten hunne tooneelkijzers naar den kant vanwaar de optocht komen moest.

Bij de algemeene opgewondenheid bleef een incident onbemerkt, dat voor het trottoir van het huis werd afgespeeld. Er drong een man door de menigte, die eerst door de agenten werd tegengehouden, maar nadat hij zich toen behoorlijk gelegitimeerd had, liet men hem door en hij ging het huis binnen. Schetterende tonen verkondigden het naderen van den optocht. Men zag reeds het blinken der helmen van de vooruitrijdende garde-du-corps.

Het oogenblik was gekomen en Ladenberg, die naast Edith stond, boog zich voorover, om het jonge meisje de beslissende woorden toe te fluisteren.

Maar plotseling kwam er een stoornis! Eerst hoorde men in een der aangrenzende vertrekken luid spreken, daarna ging de deur open en de man, die kort te voren op straat drukte gehad had, kwam binnen. Hij had een lederen portefeuille onder den arm. Verwonderd hadden allen zich omgekeerd en keken hem verbaasd aan, vooral de baron.

Deze wilde den vreemdeling de deur wijzen, maar het woord bleef hem in de keel steken.

De indringer maakte zich bekend als deurwaarder, vroeg excuus, dat hij volgens zijn plicht, juist heden moest komen, want uitstel was niet mogelijk. Hij gelastte den baron, om het huis te verlaten, natuurlijk zonder medeneming van den inboedel, waarop de eigenaar van het huis beslag liet leggen...

Binnen eenige minuten was het huis ontruimd. De gasten waren weggevlucht. Het ontbijt stond onaangeroerd en alleen de bediende bewees daaraan alle eer, vóórdat hij zijn heer verliet.

Deze stond wanhopend aan het venster en zijn eenige troost was, dat het hem in het laatste oogenblik nog gelukt was van Brückheim geld te leenen. Nu zag hij wel in, dat hij werken moest en acht dagen later was er een reiziger in wijnen meer op de wereld.

Advocaat Sundbach werd, toen hij met Edith Brückheim getrouwd was, zijn beste klant.

Een goede inval.

Frits, die nog vrijgezel was, zat te peinzen.

Zou hij naar juffrouw Bendel gaan of niet? Neen, hij wilde niet!

Maar een oogenblik later was hij op weg naar haar woning. Hij verlangde naar haar.

Terwijl hij oogenschijnlijk kalm langs den beken- den weg naar haar huis liep, was er iets, dat hem scheen te hinderen. Hij wist namelijk, dat hij Diena niet alleen zou treffen.

„Is zij wel ooit alleen?” vroeg hij bij zich zelven, „en zal ik wel ooit een oogenblik vinden, waarin het mij mogelijk zal zijn te zeggen, wat mij zoo na aan het hart ligt? Zij is altijd omringd van een geheele schaar vriendinnen en vrienden.

Zij schijnt er nooit naar te verlangen om een half uur alleen aan mij te wijden.”

„Goeden dag, oude vriend!” klonk plotseling de stem van zijn voormaligen speelkameraad Peter Holm, den neef van Diena. „Waar wil je heen? Nu, ik kan het wel denken. Diena verwacht je ook, omringd door al haar vrienden. Ik kom er juist van daan.”

„Verwacht juffrouw Bendel mij?”

„Ja,” antwoordde Peter, „om te spreken over de levende beelden voor het feest op Zaterdagavond. Diena rekent op je hulp en heeft mij opgedragen, jou dat te zeggen.”

„Wie zal haar verder nog helpen?”

Peter greep zijn vriend bij den arm.

„Beste kerel” zei hij „ik vermoed, dat je er niets tegen hebt om eens een uur met mijn nicht alleen te zijn. Gebruik dus een krijgslist!

Schrijf aan de anderen, dat de bespreking over de levende beelden tot een volgenden avond is uitgesteld.”

Frits keek zijn vriend lachend aan.

„Je bent toch een guit,” zei hij en reikte hem de hand tot afscheid.

Toen hij bij Diena kwam, werd hij aangenaam ver- rast, dat er zoo weinig gasten waren. De meesten waren reeds vertrokken.

Spoedig zat hij met Diena in een hoekje van het ver- trek, maar de overgebleven gasten waren steeds in hun nabijheid en maakten het hem onmogelijk om een ver- trouwelijk woord met de gastvrouw te spreken.

„Het is goed dat je gekomen bent, al is het ook wat laat,” zei Diena. „Ik heb niet dikwijls het ge- noegen, je op mijn ontvangavonden te zien.”

„Ik ben een vijand van ontvangavonden!” antwoord- de Fritsch openhartig.

„Zoo? vindt je het hier vervelend?” vroeg Diena op schalkschen toon.

„Ja. Want het is mij onmogelijk, dan eens met je alleen te zijn. Heb ik het niet maanden lang be- proefd?”

Zij begon te lachen. „Je moet het maar verder pro- beeren. A propos! je zult morgen toch zeker komen bij de bespreking van de levende beelden?”

„Ja zeker,” antwoordde hij. „Maar wie komen er nog meer?”

„Laat eens zien; buiten jou komen mevr. Gunning, mijnheer Prot en mevrouw Kreibel en hare dochter.”

„Dat zijn veel te veel, vindt je ook niet?” vroeg hij, terwijl hij opstond en haar de hand tot afscheid reikte.

„Ja,” fluisterde zij en begon te blozen.

„Maar jij komt toch zeker?”

„Ik zal komen,” beloofde hij. „Dus morgen om acht uur.”

Toen Frits dien avond naar huis terugkeerde, voelde hij zich zoo gelukkig, dat hij den slaap niet kon vatten.

Eindelijk zou er dan toch eens gelegenheid zijn om met Diena alleen te spreken.

Hij schreef vier gelijkkluidende brieven aan de vier personen, die uitgenoodigd waren om over de levende beelden te spreken.

Zij luidden als volgt:

„Ten gevolge van een onverwachte verhindering heeft juffrouw Diena Bendel mij opgedragen, u uit haar naam mede te deelen, dat de bespreking over de levende beelden eerst overmorgen kan plaats hebben.

Hoogachtend,

F. M.

Den volgenden avond stond hij voor het huis, waar de bijeenkomst zou plaats hebben. Hij had misschien een kwartier op en neer gewandeld, toen Diena eindelijk verscheen.

Zij keek hem zoo verdrietig aan, dat hij vreesde, dat zij iets vernomen had van de brieven, die hij verzonden had, maar het volgende oogenblik begon zij te lachen; zij reikte hem de hand en al zijn vrees was verdwenen.

„Wij moeten er op tijd zijn,” zei zij een weinig zenuwachtig.

Zij gingen naar binnen. De groote zaal was half duister. Hij greep haar hand.

„Diena”, fluisterde hij, „eindelijk ben ik met je alleen en wil je zeggen, dat ik je innig lief heb!”

Zij boog het hoofd zonder te antwoorden en hij omhelsde haar.

„Heb je mij lief?”

Haar hoofd zonk aan zijn borst.

Maar plotseling, te midden van het zalige oogenblik, dat slechts eens in het leven voorkomt, hief zij het hoofd op, keek hem met een schalkschen blik aan en zei:

„Je hebt iets vergeten! Je hebt er niet aan gedacht, dat de andere genoodigden elk oogenblik kunnen verschijnen.”

„Ja,” antwoordde Frits kalm, „daaraan heb ik beter gedacht, dan je denkt. Ik wilde immers eindelijk met jou alleen spreken en daarom heb ik — zonder je te vragen — een verandering in je plannen gebracht, door aan de anderen te schrijven, dat onze bijeenkomst eerst morgenavond zal plaats hebben. Dat was de eenige uitweg voor mij.”

Toen liet zij plotseling haar handen van zijn schouders glijden; zij verschoot plotseling van kleur.

„Heb jij dat gedaan?” vroeg zij lachend.

„Dat is een uitstekend idee.”

De volgende aflevering (No. 93) bevat:

Het geheim van den heiligen Nepomuk.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

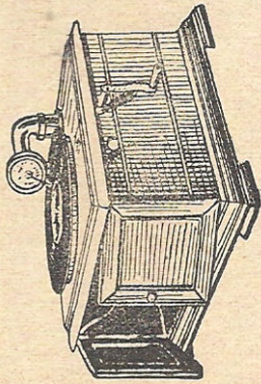
De Pathéfoon in elk gezin

Aria's en Koren van de meest beroemde Componisten, Orkestnummers met volle bezetting, Voordrachten van de meest populaire Artisten

ERNST:

De zoo spoedig afgesletten naald, door de andere Spreekmachines aangewend, en die oorzaak is van zoovele hinderlijke bijgeluiden, is bij de Pathéfoon vervangen door den onverslijtbaren Saffier. Hiervan blijft de weergave ook na herhaaldelijk gebruik van ontberispelijke zuiverheid.

24 maanden crediet 3.50 per maand

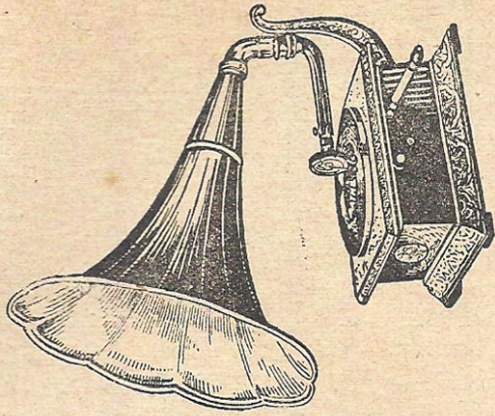

Serie E

Beschrijving van het Toestel.

Afmetingen: 45 c.M. grondvlakte en 25 c.M. hoogte. Genre notenhout, prachtig gebeeldhouwd met artistieke versierselen en Pathé-concert-aluminium-weergever.

Op den Pathéfoon zijn alle vindingen van de moderne techniek toegepast, zonder dat de prijs verhoogd werd. Hij brengt u muziek en zang, poëzie en vreugd in huis zonder noemenswaardige financiële offers. Destem den zanger in alle toonaarden, de klank van het instrument van elken vorm, de harmonie van het geheel, de ontroering van den kunstenaar, de schalksheid van den humorist: alles geeft de Pathéfoon weder tot in de fijnste nuances. De Pathéfoon is een trouw dienaar in uw huis en tevens een betrouwbaar vriend. Op bevel, zonder ooit te wegschren, schenkt hij u alle ontroeringen, welke gij van den zanger of dichter kunt verlangen. Wat alle kunstenaars van alle landen schrijven, wordt door den Pathéfoon herhaald, met vlekkeloze reinheid van toon.

Serie D

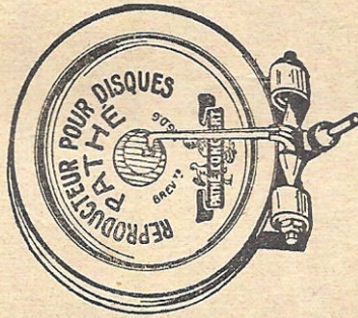
Beschrijving van het Toestel.

Afmetingen: 37 c.M. grondvlakte en 17 c.M. hoogte. Genre citroen- en notenhouten, gebeeldhouwd, met Pathé concert-aluminium-weergever en grooten hoorn van ongeveer 50 c.M. middellijn.

PATHÉ PLATEN

35 c.M.

f 2.50

PATHÉ PLATEN

28 c.M.

f 2.--

BELANGRIJKE MEDEDEELING!

De Pathé-weergever kan aangebracht worden op elke goed werkende spreekmachine, zonder andere kosten dan de Pathé-weergever zelf, zijnde fl. 5.-- of f 12.50

Prijs f 12.50

Buitengewone Voordeelen!

welke wij aan onze Clientèle aanbieden

— ZONDER EENIGE VOORUITBETALING —

De platen zijn geheel naar de keuze des koopers.

Wij zijn gaarne bereid onze Clientèle in de keuze der platen behulpzaam te zijn en verzekeren een **MOOIE en UITGEZOCHEDE COLLECTIE.**

CATALOGI van platen worden onmiddellijk **GRATIS** en **FRANCO** toegezonden.

— EMBALLAGE GRATIS

De kwitantien, geen termijnbetaling vermeldend, worden zonder kosten per post aangeboden.

Levertijd ongeveer 10 dagen na opgaaf van nummers der verlangde platen

Vult nevenstaand inteeckenbiljet in en zendt

het aan **G. MENKE, Eenig Importeur voor**

Nederland der

FONOGRAAF PATHÉ

REGULIERSBREESTRAAT 43 - AMSTERDAM

INTEKENBILJET.

Verzoeken beleeft toezending van den Pathéfoon van serie..... met de verzameling van..... nummers..... c.M., op voorwaarde volgens annonce, à f 3.50 per maand.

Naam en voornaam....., den..... 1913

Ambt of betrekking.....

Woonplaats.....

Straat en nummer..... Provincie.....

Deze coupon uit te knippen en in gesloten enveloppe met 5 cts. postzegel te verzenden.

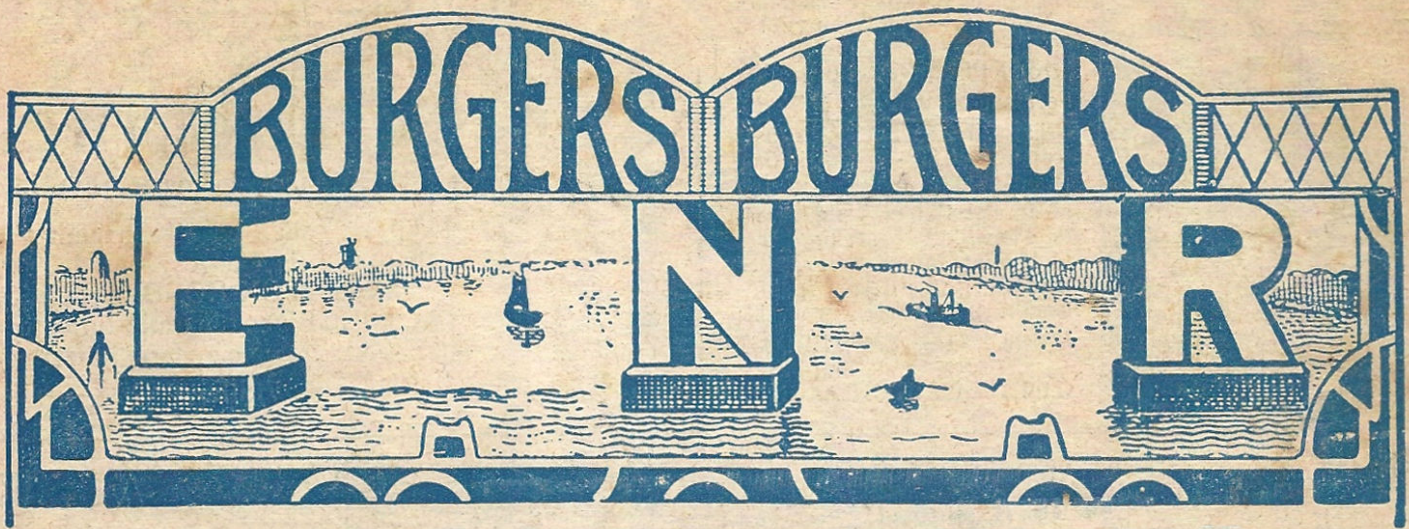
De voortreffelijkheid der **Pathé-platen**, die zonder naald bespeeld worden, is algemeen bekend. De Pathé-platen kunnen een enorm aantal malen bespeeld worden. Zij behouden de sterkte, het vermogen en het tempo van het orkest, de zuiverheid, de volheid en het schoone van de stem der beroemde artisten, die onze uitgezochte nummers vertolkt hebben. Het repertoire bestaat thans uit ongeveer 25.000 opnamen in alle talen en wordt dagelijks uitgebreid. Het is dus een onuitputtelijke bron van de edelste genietingen.

Repertoire van **MEER** dan 25.000 opname in alle talen.

Enorme keuze van de meest beroemde Zangers en Zangeressen, als: **Albers, Urius, H. van Oort, Dons, Noté, Vaguet, Engelen-Sewing, Tilly Koenen, Boninsegna, Wognumkoor** etc., de voordrachten van **Spenshoff, Solser & Hesse, Dumas** etc., de meest beroemde bekende **Ariës, Koren, Opera's, Operetten, Orkestnummers, Gewijde muziek, Walsen, Polka's, Fluit-, Viool- en Cello-solo's** etc.

NAAR KEUS

Een dezer toestellen met 50 nummers platen 28 c.M. f 84.--, f 3.50 per maand tot volledige afbetaling. Een dezer toestellen met 40 nummers, platen 35 c.M. f 84.-- f 3.50 per maand; beide met platenkast f 1.-- per maand meer.

Een Rijwiel koopen MET OORDEEL
is een Rijwiel berijden met voordeel.
Wie juist oordeelt, koopt een

BURGERS
E. N. R.

✻ Het voordeel blijkt spoedig. ✻